

Kính Ảnh Tình Duyên

Contents

Kính Ảnh Tình Duyên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37

Kính Ảnh Tình Duyên

Giới thiệu

Truyện Kính Ảnh Tình Duyên của tác giả Mạt Tiêm Thù thuộc thể loại ngôn tình - đam mỹ cổ trang, tiểu thuyết full. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-anh-tinh-duyen>

1. Chương 1

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Nhất Chương

“Ảnh, người đã trở lại, vẫn còn thuận lợi chứ?” Kính Tuyên từ xa thấy hần phong trần mệt mỏi đi vào phủ, liền đi tới đón.

“Ân, Đại ca, ta đang muốn đến chỗ Vương gia phục lệnh.”

(báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh)

“Vậy mau đi đi, nhớ rõ trước khi đi phải đổi xiêm y, sơ tẩy một chút.”

“Đã biết!” Kính Ảnh bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Vương gia nhà mình cái gì cũng hảo, nhưng là tật xấu thích hào nhoáng này thật làm cho người ta đau đầu.

Thị vệ người ta đều là một bộ trang phục hắc sắc, lại cứ một mực bọn họ đều là tuyết sắc trường bào, bọn họ là thị vệ a! Là sát thủ! Không phải công tử văn nhâ! Cả ngày tinh phong huyết vũ lại còn màn trời chiếu đất, mặc tay áo rộng vạt áo dài một màu trắng như thế này thực sự thích hợp sao? Huống hồ, Vương gia còn muốn bọn họ y phục lúc nào cũng không được nhiễm một hạt bụi nhỏ!!!

Kính Ảnh thay xiêm y nhiễm vết máu cùng bụi đất ra, vừa cẩn thận sơ tẩy một phen. Chậm trễ canh giờ là việc nhỏ, nếu để cho Vương gia thấy hấn y quan không ngay ngắn không tao nhã, chắc chắn mất mặt vương phủ.

“Thuộc hạ Kính Ảnh, hướng Vương gia phục lệnh!” Kính Ảnh quỳ xuống một gối, cung kính nói. Chợt ngẩng đầu lên lại thấy một nam tử bạch y đang đứng bên cạnh, nam tử kia dung mạo tuấn mỹ, ánh mắt lại dị thường lãnh liệt, như sương như tuyết. Chỉ liếc mắt một cái, Kính Ảnh thật giống như bị rơi vào trong cặp mắt băng hàn thấu xương kia, trái tim cảm thấy như say...

“A, Kính Ảnh đã trở lại? Để bổn vương nhìn xem...” Kính Ảnh cuống quýt phục hồi lại tinh thần, hướng Vương gia thi lễ.

“Ân, rất tốt, người lui xuống đi!”

“Vương gia...”

“Còn có chuyện gì?”

“Người còn chưa hồi thuộc hạ nhiệm vụ lần này có thuận lợi hoàn thành hay không.”

“Này còn phải hỏi? Kính Ảnh khi nào thì thất bại qua? Hơn nữa, này không trọng yếu.”

“...”

“Người cũng trở về đi!” Vương gia quay đầu đối nam tử đứng bên cạnh nói, “Bổn vương muốn đi xem thử y phục mới!”

“Vị công tử này, người tên là gì a? Kính Ảnh như thế nào chưa bao giờ thấy qua người?”

Kính Ảnh bước nhanh đuổi theo nam tử đi phía trước, ai ngờ người nọ lại không thèm nhìn tới hấn.

“Công tử, người là người trong Vương phủ sao? Công tử... Công tử...”

Nam tử kia đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Kính Ảnh, “Người nếu tiếp tục đi theo, đừng trách ta lấy mạng người!”

Kính Ảnh bị dọa tới mức lập tức đứng lại, lẳng lẳng nhìn bóng lưng người nọ đi xa, trong lòng không hiểu sao lại thấy mất mát.

“Kính Viêm, người liền nói cho ta biết đi!” Kính Ảnh bám riết không tha quần quít lấy Kính Viêm truy vấn.

“Người hỏi y làm cái gì?” Kính Viêm thập phần khó hiểu, ai lại sẽ đối khối băng sơn kia thấy hứng thú.

“Cũng... Cũng không làm cái gì cả, chỉ là tò mò thôi.”

“Thôi, thôi, nói cho người biết cũng không sao... Y là Hình đường Đường chủ trong phủ chúng ta, y gọi Hàn Kỳ.”

“Hàn Kỳ...” Kính Ảnh nhớ kỹ cái tên này, không biết sao, trong lòng bỗng nhiên khê động, “Ta đây như thế nào chưa bao giờ thấy qua y?”

“Người vẫn là không thấy mới tốt! Người kia a, y là một tên lắm lì lãnh mạc, sống tại Hình đường cũng không dễ dàng ra ngoài. Hơn nữa võ công của người tốt như vậy, lại thông minh cẩn thận, chưa từng thất bại qua cũng chưa từng tiến vào Hình đường, đương nhiên không biết y!”

Quả nhiên như lời của Kính Viêm, Hàn Kỳ kia thật không dễ dàng ra khỏi Hình đường, cho dù mỗi ngày lúc nhân hạ Kính Ảnh cũng sẽ ở phụ cận Hình đường quanh quẩn cũng chưa thấy qua y. Rốt cuộc cố lần

dùng khí dự định đi vào tìm y, lại bị từ chối ngay từ ngoài cửa. Thủ hạ của Hàn Kỳ đang trực ở Hình đường chỉ nói một câu đã đem Kính Ảnh đuổi đi, “Đường chủ chúng ta trừ bỏ người phạm sai lầm chịu hình thì sẽ không gặp bất luận kẻ nào!”

Kính Ảnh bởi vậy đối Hàn Kỳ càng thêm nhớ mãi không quên, lại hao hết tâm lực, nghĩ hết tất cả biện pháp cũng không có cơ hội tiếp cận y chút nào. Hàn Kỳ thủy chung đều cự tuyệt, không chịu để cho Kính Ảnh gặp mặt một lần.

Rơi vào đường cùng, Kính Ảnh đành phải ra hạ sách này...

“Vương gia, thuộc hạ làm việc bất lợi, khiến một kẻ loạn đảng dư nghiệt nhân cơ hội chạy trốn.”

Huyền Lăng Vương giật mình nhìn người quỳ trước mặt mình, “Kính Ảnh, ngươi không có nói đùa đi, ngươi cũng sẽ thất thủ sao?”

“Thuộc hạ biết sai, thỉnh Vương gia trách phạt.”

“Kính Ảnh a, ngươi cũng biết, trong tất cả mọi người, bốn vương đều thiên vị ngươi nhất.”

“Vâng, thuộc hạ biết.” Vương gia, ngươi đối tất cả mọi người đều là nói như vậy.

“Bốn vương còn nhớ rõ năm đó ngươi chỉ có mười một tuổi, khi ấy đang lúc mất mùa nghèo đói, ngươi thiếu chút nữa đói chết ở bên đường, bốn vương khi đó nói ‘Hài tử đáng thương, nguyện ý từ nay về sau đi theo bốn vương chứ?’, Kính Ảnh, ngươi còn nhớ rõ không?”

“Ân huệ của Vương gia, thuộc hạ cả đời khó quên.” Vương gia, người lúc đó nói rõ ràng là ‘Tiểu hài tử này thực anh tuấn, đủ tư cách làm thị vệ của bốn vương.’

“Kính Ảnh a, bốn vương cũng không nguyện phạt ngươi, mà nếu bốn vương tha ngươi, sau này làm sao có thể phục chúng?”

“Là lỗi của thuộc hạ, khiến Vương gia khó xử, thuộc hạ nguyện lĩnh bất cứ hình phạt nào.”

“Tốt lắm, tự mình đến Hình đường đi, 50 roi.”

“Vâng.”

“Kính Ảnh, biểu tình chờ mong kia của ngươi là như thế nào vậy?”

“...”

Kính Ảnh trong lòng âm thầm cả kinh ‘Chờ mong?... Kính Ảnh a Kính Ảnh, ngươi rốt cuộc là làm sao vậy, vì cái gì lại muốn gặp y, lại ngày nhớ đêm mong như thế, nhớ mãi không quên?’ Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Nhị Chương

Quy củ của Huyền Lăng phủ, thị vệ lần đầu tiến vào Hình đường, nhất định trước tiên phải chịu hình phạt xuyên cốt, vừa là trừng phạt vừa là cảnh cáo, bởi vì tổn thương xương cốt sẽ lưu lại cả đời không thể mờ đi dấu vết.

Nhưng dù là như thế, Kính Ảnh vẫn là khẩn cấp hướng tới Hình đường, tốc độ cực nhanh, khiến lão quản gia không kịp nhường đường trở mắt đứng nhìn, chưa thấy qua ai tới Hình đường mà còn gấp gáp như vậy!

Ba mươi bảy ngày, từ lần đầu gặp mặt đến bây giờ đã ba mươi bảy ngày, Kính Ảnh đứng ở hình thai (*) nhìn thấy người nọ tay cầm hình tiên đi từng bước một tiến tới chỗ hắn, nhìn thấy đôi mắt suốt ba mươi bảy ngày qua hàng đêm đều đi vào giấc mộng của mình, chỉ cảm thấy trái tim như rơi vào vực sâu vạn trượng, từ đó về sau, khó khăn mà ngoảnh đầu lại!

Hàn Kỳ cũng không thèm nhìn tới, lấy ra một cái xích sắt, không khoan nhượng dùng nội lực, từ cổ tay của Kính Ảnh xuyên qua, máu tươi trào ra, Kính Ảnh mơ mơ hồ hồ nhìn y, cuối cùng hừ cũng không hừ một tiếng.

Kính Ảnh cũng không kêu đau, chỉ lặng im nhìn thẳng y, mong được tiến vào trong cặp mắt như hàn đàm (hồ lạnh lẽo) của Hàn Kỳ. Thậm chí gian nan hướng y nhếch miệng cười.

Sau đó chậm rãi giơ tay lên, hoàn toàn không để ý đau đớn sâu tận xương tủy trên cổ tay, tiếp tục hướng phía trước chuyển động, một tắc lại một tắc, rốt cuộc bắt được một mảnh y tụ (ống tay áo) của Hàn Kỳ. Lúc này Kính Ảnh ánh mắt lưu chuyển, lại càng động nhân nói không nên lời.

Trả giá đại giới như vậy, chỉ vì được nhìn y một cái.

Lần này tình ý, mảnh si tâm này, đến tột cùng phải như thế nào mới có thể nói ra khỏi miệng.

Hàn Kỳ kinh ngạc nhìn cử động của hắn, sau một lúc lâu, bất động thanh sắc đem tay áo của mình kéo trở về.

Hai cổ tay Kính Ảnh bị xích sắt xuyên thấu, chặt chẽ trói ở trên hình trụ. Máu tươi theo cánh tay chảy xuống, nhỏ giọt trên nền đất đá, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Hàn Kỳ tay cầm hình tiên, không chút lưu tình hướng trên người Kính Ảnh đánh tới, bóng roi lên lên xuống xuống. Máu tươi dần dần nhuộm đỏ bạch y, nhìn thấy ghê người. Kính Ảnh cắn chặt môi, không để cho mình phát ra âm thanh. Một đôi mắt ôn nhuận nhìn Hàn Kỳ, nháy cũng không nháy.

Sắc mặt Kính Ảnh trắng bệch, mồ hôi cơ hồ đem y phục thấm ướt đầm, hắn cắn chặt răng, mặc cho tiếng roi vang lên. Cũng không biết đánh bao lâu, Hàn Kỳ rốt cuộc ngừng lại.

Chưa đợi lấy lại được hơi, Hàn Kỳ liền cúi xuống xích sắt, vừa dùng lực từ trong cổ tay Kính Ảnh rút ra.

“A...” Kính Ảnh bất ngờ không kịp đề phòng, không khỏi kêu thảm một tiếng, toàn thân kịch liệt run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa. Hàn Kỳ lại cũng không thèm nhìn tới, lệnh thủ hạ đưa hắn ra ngoài.

Ngày đó từ đầu đến cuối, Hàn Kỳ cũng không cùng Kính Ảnh nói qua một câu, mà Kính Ảnh cũng là đau đến nói không ra lời.

Bất quá cho dù như vậy Kính Ảnh vẫn làm không biết mệt, thương thế tốt lên liền làm lại trò cũ. Một tháng liền vào Hình đường ba lượt, tạt tử (kẹp ngón tay), dùng trức thiêm (que nhọn bằng trức) đâm vào khe hở ngón tay, hay gì đó cũng đều ném qua mấy lần.

Kính Lăng mỗi lần thay hắn trị thương nhện không được mà thở dài, “Ta nói, thời gian dài như vậy, người rốt cuộc có điểm tiến triển hay không?” Kính Lăng một bên thay hắn bôi thuốc một bên nói lảm nhảm.

“Ai!... Từ lần đầu tiên gặp mặt y tổng cộng cũng chỉ nói với ta hai câu!” Kính Ảnh thở dài.

“Hả? Nói cái gì?” Kính Lăng có vẻ đầy hứng thú.

“Câu đầu tiên là ‘Người nếu dám đi theo, ta muốn mạng người!’” Kính Ảnh học ngữ khí lạnh lùng của Hàn Kỳ.

“Kia câu thứ hai?”

“Để ta dùng lực kẹp, đừng làm cho hắn bất tỉnh!” Kính Ảnh hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh ngay lúc đó, theo sau mệnh lệnh của Hàn Kỳ, dây thừng đột nhiên liền thu lại, tạt tử càng ngày càng chặt, ngón tay thon dài bị mộc lẳng (góc gỗ) tra tấn huyết nhục mơ hồ, máu tươi theo khe hở chảy xuống, đau tận xương cốt.

“A? Như vậy a! Vậy người có thử hướng y nói rõ tâm ý chưa?”

“Tại sao không có!”

“Vậy y phản ứng gì?”

“Y nói câu thứ hai!”

“...Người nên phạt xong rồi nói sau!” Kính Lăng thở dài, “Vừa là xuyên cốt, vừa tạt tử trúc thiêm, Kính Ảnh người có biết hay không, nếu không phải ta y thuật cao siêu, tay người liền bị phế đi rồi biết không?”

“Vâng vâng vâng, Ngũ ca tốt nhất, không giống Kính Viêm, chỉ biết chê cười ta... Đúng rồi, tại sao chỉ một mình người ở đây?”

“Kính Viêm không biết lều lổng chỗ nào, Đại ca cùng Kính Lân có nhiệm vụ.”

“Kính Lưu đâu?”

“Người thử nói xem? Đương nhiên ở chỗ Vương gia ấy.”

“A!” Kính Ảnh kéo âm dài ái muội, vừa nghĩ tới Vương gia nhà mình mỗi lần ở trên giường bị cái mặt than của Kính Lưu làm tức giận đến nổi trận lôi đình, liền không phúc hậu mà muốn cười.

“Này!” Kính Lăng cắt ngang niềm vui sướng khi người gặp họa của hắn, “Người lần sau còn muốn dùng biện pháp này đi gặp y sao?”

“Đương nhiên! Nếu không y như thế nào chịu gặp ta!”

“Người thật đúng là... Vết thương vừa hảo đã quên đau! Tự mình chuốc lấy cực khổ!” Dứt lời xoay người liền đi ra ngoài.

“Kính Lăng, người đi đâu thế?”

“Ta đi giúp người tìm mấy thảo dược danh quý, thuận tiện trước thay người chuẩn bị quan tài.”

Bên trong Hình đường lãnh lẽo yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm roi quật trên thân thể thì không còn động tĩnh gì khác.

Hàn Kỳ trước sau như một vẫn không nói lời nào, một khắc cũng không ngừng vung roi trong tay. Kính Ảnh cũng như lúc thường cắn chặt khớp hàm, giữ im lặng thừa nhận khổ hình gia tăng trên người mình.

Kính Ảnh gất gao cắn môi dưới, chuẩn bị ngênh đón tiên tiếp theo, ai ngờ đau đớn trong dự liệu nhưng không có đến. Ngẩng đầu chỉ thấy Hàn Kỳ giơ roi lên dừng giữa không trung, người nọ sắc mặt tái nhợt, đột nhiên ném roi đi, cả người run rẩy.

Kính Ảnh cả kinh, thấy y như vậy sợ tới mức cái gì cũng đều bắt chắp, ngưng thần vận khí, liều mạng chịu nội thương lập tức mở khóa xích sắt trên người mình, tiến lên thay y bắt mạch kiểm tra.

“Hàn... Đường chủ, người trúng qua hàn độc?”

Hàn Kỳ không đáp, giãy dụa muốn đẩy Kính Ảnh ra, lại sử dụng không được chút khí lực.

Kính Ảnh thấy y lạnh đến thập phần khó chịu, trong lòng tràn đầy thương tiếc, liền không để ý y nguyện ý hay không truyền nội lực vào cho y, bảo vệ tâm mạch, xoa tan hàn khí.

Kính Ảnh vừa rồi bị nội thương, hiện giờ lại hao tổn chân khí rất lớn, chỉ chốc lát trên trán đã che kín mồ hôi nhỏ vun, vết roi trên người xen kẽ, máu tươi đầm đìa. Thế nhưng hắn lại hoàn toàn không đếm xỉa.

Chờ đợi chân khí chuyển vận xong, Kính Ảnh cảm thấy yết hầu khó chịu, kiên quyết nuốt xuống, nhưng vẫn có một sợi máu tươi theo khóe miệng chảy xuống. Thế nhưng hắn lại giống như hoàn toàn không phát giác, thấy Hàn Kỳ vẫn lạnh đến lợi hại, liền đem y ôm vào ngực.

Kính Ảnh nửa rũ xuống mắt, lông mi thật dài cơ hồ che khuất hai tròng mắt trong trẻo, lại che không được thương tiếc ôn nhu trong đáy mắt, “Không có chuyện gì, một hồi sẽ không lạnh nữa.” Ngữ khí mang theo sung nịch.

Hàn Kỳ nghe vậy muốn tránh hắn ra, bắt đắc dĩ lại không có khí lực, y từ trước đến nay căm ghét nhất là người khác chạm vào mình, hiện giờ càng làm cho y thêm tức giận chính là người nọ lại còn dùng giọng nói như dỗ hải tử mà nói với y.

Không biết qua bao lâu, Hàn Kỳ cảm thấy không còn lạnh như vậy nữa, trên người khí lực cũng đã khôi phục, y một phen đẩy Kính Ảnh ra, đứng lên, lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt rõ ràng là nộ ý.

Kính Ảnh hoảng sợ, bất đắc dĩ thở dài, đi trở về trước hình giá (khung hình), ngoan ngoãn chìa hai tay, mặc cho Hàn Kỳ một lần nữa đem hắn trói lên hình trụ.

Quả nhiên, Hàn Kỳ bởi vì bất mãn Kính Ảnh lúc này ôm mình, từng roi lại dùng hết sức khí lực.

Kính Ảnh vốn bị nội thương, như thế nào thừa nhận được trận roi còn mang theo nội lực. Vô luận dù căn chặt môi thế nào cũng không chế không nổi thoát ra tiếng rên rỉ.

Kính Ảnh nhìn không được cầu xin ra tiếng, “Đường chủ... tha... Kính Ảnh đi... Cầu người...”

Hàn Kỳ bất vi sở động, không có chút dấu hiệu mềm lòng nào.

Kính Ảnh đau đớn khó nhịn, lại có lẽ vì người trước mặt không chút lưu tình, đau đớn này liền càng hơn so với trước kia.

Nghĩ đến đó liền thấy ủy khuất, nhìn Hàn Kỳ thần sắc lãnh khốc, tùy ý tức giận, Kính Ảnh đột nhiên tựa như hài tử mà khóc nức lên.

Hàn Kỳ một bên đánh, hắn liền một bên khóc.

“Không phải là... Không phải là chỉ ôm người một chút thôi sao, lại đến mức...sinh khí lớn như vậy? Tại sao lại đánh... đến ác liệt như thế... Người khẳng định... khẳng định biết ta là vì gặp người... mới tới nơi này, cho nên mới... mới như vậy khi dễ ta...”

Hàn Kỳ sững sốt, hắn đột nhiên bật khóc, dù là bình tĩnh lãnh mạc như Hàn Kỳ Đường chủ cũng tránh không khỏi thấy lúng túng. Vì gặp y sao? Bất tri bất giác, roi trong tay lại nhẹ đi.

>>Hết chương 2 Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Tam Chương

Kính Ảnh từ từ ngừng nước mắt, tỉnh táo lại, ý thức được mình làm cái gì. Vốn là bởi vì đau đớn mà sắc mặt tái nhợt bỗng thoáng hiện ra một nét đỏ ửng mắt tự nhiên, thần sắc xấu hổ lại lúng túng. Hắn không thể đem đầu chôn xuống lòng đất.

Trời ạ! Thật mất thể diện, hắn một đại nam nhân, một thị vệ được huấn luyện đầy kinh nghiệm, thế nhưng lúc thụ hình lại bị đánh đến khóc lên, lại còn nói bừa những câu vô lý thái quá. Thật sự là, rất không tiền đồ!

Đợi đến lúc hình phạt lần này vừa kết thúc, Kính Ảnh hoàn toàn không để ý cả người đau đớn, lão đảo đứng lên, như chạy trốn mà muốn rời khỏi đó.

Đi tới cửa, nhưng lại vòng trở lại, đổ mặt ngập ngừng nói, “Ta vừa rồi... làm dơ y phục của người, ta...ta giúp người giặt nhé.” Dứt lời, còn mang vẻ mặt chờ mong nhìn Hàn Kỳ.

Hắn chính là vừa rồi ôm Hàn Kỳ thì vết máu trên người liền nhiễm trên bạch y của y.

Hàn Kỳ có chút ngẩn người, nhìn nam nhân lúc này còn khóc như hài tử hiện lại vẻ mặt chờ mong nhìn mình, mang theo điểm dè dặt, thực giống như nếu mình đáp ứng thì chính là ân huệ to lớn cho hắn.

Hàn Kỳ cứ như vậy ma xui quỷ khiến cởi y phục ra đưa cho Kính Ảnh, nhìn hấn vẻ mặt thỏa mãn mà ly khai, không khỏi như nghĩ tới cái gì.

Kính Ảnh vừa mệt vừa đau, cố chấp chống đỡ đến phòng liền lập tức ngã xuống giường, lại đem kiện y phục mang theo khí tức của Hàn Kỳ gắt gao ôm vào trong ngực, chỉ sợ sẽ có ai đó cùng hấn cướp đoạt.

“Ngũ ca, ta có thể hay không nói ta không nhận thức người này?” Kính Viêm đi vào phòng, vẻ mặt hiềm nghi nhìn người trên giường.

” Anh hùng sở kiến lược đồng(*)! Ta cũng đang có ý này!” Kính Lăng nói xong, cuối cùng hai người còn cực kỳ ăn ý đập tay. (* => tư tưởng lớn gặp nhau)

“Ta nói, người có thể đừng không có tiền đồ như vậy được không, không phải là chỉ để người giặt bộ y phục thôi sao, lại đến nỗi cảm động thành như vậy? Ta nhưng nói cho người biết, Đại ca đã trở về, hơn nữa hấn cũng đã biết, phỏng chừng lập tức tới đây rồi.”

Đang nói, chỉ thấy Kính Tuyên vội vàng đi tới, vốn là đem Kính Ảnh từ trong ra ngoài kiểm tra một lần, thấy không có gì đáng ngại mới yên lòng, cuối cùng đột nhiên đem mặt tiến tới trước mặt Kính Ảnh, như là muốn nhìn rõ đến tận cùng, “Thật sự là thích y như vậy?”

“Ân!” Kính Ảnh nhẹ giọng đáp, mặt lại có chút đỏ.

“Người có thể đừng một bộ dạng tiểu tức phụ vậy nữa đi.” Kính Tuyên vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép, “Ta cảm thấy được mặt của ta đều bị người làm mất hết!”

Ngày kế, Kính Ảnh đem y phục đã được giặt hảo đưa cho Hàn Kỳ, lại đi gặp Vương gia, sau khi quay về liền kéo Kính Lăng vào phòng mình.

“Người kéo ta qua đây làm cái gì? Ta mới vừa thấy người từ chỗ Vương gia về, Vương gia đâu?” Kính Lăng tùy miệng hỏi.

“Vương gia lôi Kính Lưu đi thử y phục mới!”

“...Ta biết rồi...”

“Ngũ ca...” Kính Ảnh có chút khó xử nói, “Vương gia thấy ta bị thương không nhẹ, cho phép ta nghỉ nửa tháng... Người có thể đi cùng ta đến một chỗ không?”

“Sao lại là ta?”

“Tám người chúng ta một khối trường đại, tình như thủ túc, nhưng ta chỉ cùng Ngũ ca ăn ý nhất...”

“Nói thật!”

“... Vương gia một khắc cũng không ly khai Kính Lưu, Kính Viêm chỉ biết đem thêm phiền toái, Đại ca bọn họ phải trấn thủ vương phủ, chỉ có người có thể giúp ta... Hơn nữa Ngũ ca y thuật lại cao như vậy...”

“Được rồi, được rồi, người nói người cần đến chỗ nào?”

“Ta muốn đi hái Xích Diễm Liên trên đỉnh Cửu Trọng Tuyết Sơn.”

“Cái gì?” Kính Lăng không thể tin mà nhìn hấn, cuối cùng hạ kết luận, “Người điên rồi!”

Kính Ảnh mím môi không nói lời nào, Kính Lăng còn nói thêm, “Người có biết Cửu Trọng Tuyết Sơn ở xa ngoài ngàn dặm, cực kỳ hiểm trở! Trên núi khốc hàn (lạnh lẽo) vô cùng, hơn nữa nghe nói Xích Diễm Liên có ba con cự mãng (trăn lớn) trông chừng, hung mãnh dị thường.”

“Ta biết!... Ta sẽ không để cho Ngũ ca thân hãm hiểm cảnh.”

“Người biết ta không phải ý tứ này... Thương thế của người còn chưa lành hấn... Ai, thôi thôi, dù sao khuyên người cũng sẽ không nghe... Ta đi là được!”

Bất quá chỉ là một gốc Xích Diễm Liên thôi, nếu có thể giải quyết hàn độc trên người y, cho dù nó nở tại Hoàng Tuyên, ta cũng đều vì y đoạt lấy, quý chận sát quý, thân ngăn giết thân...

Đỉnh Tuyết Sơn, một gốc Xích Diễm Liêm đỏ tươi như lửa ngạo nghễ nở rộ giữa một vùng ngân bạch (trắng bạc) mênh mông vô bờ, đỏ thắm chói mắt, dị hương (mùi hương kì lạ) xông vào mũi.

Kính Ảnh thật cẩn thận đem nó hái xuống, thận trọng kỹ càng, bộ dạng nhu tình như nước kia tựa như nhìn thấy không phải là một đóa hoa, mà là khuôn mặt Hàn Kỳ. Kính Lăng chịu không nổi mà đánh cái rùng mình.

“Kính Lăng Kính Lăng, nó đẹp quá, đúng không?” Kính Ảnh vẻ mặt hưng phấn.

“Gọi Ngũ ca!”

“Hảo! Ngũ ca, chờ ta trở về nhất định nói với Hàn Kỳ, là Ngũ ca cùng ta không ngại đường xa ngàn dặm, trải qua nhiều gian khổ mới lấy được Xích Diễm Liên.”

“Người tỉnh lại đi, y ngay cả người cũng sẽ không cảm kích, huống chi ta? Lại nói ta là vì người, quan hệ gì đến y chứ?”

“Ngũ ca, kỳ thật việc này cũng không khó khăn như ta tưởng tượng phải không?”

“Đúng không khó khăn!”, Kính Lăng liếc mắt, “Vì trước lúc nó héo tàn chạy tới, chúng ta ba ngày ba đêm không có chợp mắt, mệt chết hai con thiên lý mã. Gặp phải tuyết băng tí thì chết cồng. Bản thân ta còn ổn, ba con cự mãng kia toàn bộ đều chết dưới kiếm của người, người xem vết thương trên người đi, ta cũng không biết phải như thế nào cùng Đại ca công đạo.”

“Không có việc gì, đều chỉ bị thương ngoài da thôi, không sao cả.”

“Người dừng cao hứng quá sớm, Xích Diễm Liên chỉ có thể bảo trì công hiệu ở nơi cực hàn, rồi tuyết sơn này, không đến nửa canh giờ, nó liền không khác gì với một gốc cỏ dại khác.”

“Vậy làm sao bây giờ, lại không thể để y đến đây, y thân trúng hàn độc, sao chịu được khổ hàn nơi tuyết sơn này.”

“Thật cũng không phải là không có biện pháp, chỉ cần người... nguyện ý chịu phần dày vò kia.”

“Ta nguyện ý!” Kính Ảnh không chút do dự đáp.

Tiếp theo đó là trầm mặc thật dài, sau một lúc lâu, Kính Lăng mới gian nan mở miệng, “Phương pháp chính là... người đem nó ăn hết, để được lực (hiệu lực của thuốc) dung nhập vào trong huyết dịch của người... Tiếp tục lấy máu của người cho y giải độc... Nhưng mà, người trúng hàn độc ăn Xích Diễm Liên chốc lát liền có thể giải hàn độc trên người, nếu là người bình thường dùng... liền phải tiếp nhận thống khổ giống như liệt hỏa thiêu cháy.”

“A... Kia cần bao lâu mới có thể khiến được lực hoàn toàn dung nhập máu?”

”Bảy ngày.”

“Chỉ có bảy ngày, rất nhanh sẽ trôi qua, Ngũ ca không cần lo lắng.” Lời còn chưa dứt, liền đem đóa liên hoa tỏa ra mùi hương đặc biệt kia nuốt vào trong bụng, Kính Lăng mới vươn tay ra muốn đoạt lấy, nhưng đã không kịp.

Một lát sau, Kính Ảnh cảm giác như dung nham tràn ra trong thân thể mình, lực phủ ngũ tạng cũng đều như bốc cháy lên. Làn da như là trải qua bào cách (dùng sắt nung đỏ đốt da người), đau đớn khó nhịn. Cái gọi là cực hình, chắc không có gì hơn cái này.

Lúc đầu còn có thể miễn cưỡng chịu được, về sau, đốt tâm liệt cốt, như bị tra tấn bằng hàng ngàn con kiến cắn, một ngày một đêm không ngừng, thật sự là sống không bằng chết.

Kính Ảnh mỗi khi chịu loại thống khổ khó có thể tin này đều bị giày vò đến khó thở mà ngất đi, sau khi tỉnh lại còn thấy ánh mắt Kính Lăng kinh sợ hoảng loạn tràn đầy nước mắt, ôm hân, từng tiếng nghẹn ngào.

Kính Ảnh chỉ có thể vươn tay lên, lau đi lệ trên mặt hân, đối với hân cười cười, “Ngũ ca, không nghĩ người lại thương tâm như vậy, ta có thể làm được.”

Vừa dứt lời, Kính Ảnh chỉ cảm thấy ruột gan đều tê liệt, ngũ tạng thiêu đốt, rốt cuộc nhin không được phun ra một ngụm máu đỏ thẫm lên y sam tuyết trắng của Kính Lăng.

Trong Huyền Lăng vương phủ, mặt trời lên cao, trong các Ly Ngọc nhưng vẫn là một mảnh xuân sắc kiều diễm.

“Vương gia, có người đến đây!”

“Không cần quản hần, ai bảo hần đến không đúng lúc chứ?” Dứt lời tiếp tục ở trên người nam tử dưới thân công thành đoạt đất.

“Nhưng mà, vạn nhất hần có chuyện quan trọng...”

“Câm miệng!”

“Vương gia, nhưng là hần đã muốn...”

“Ta nói ngươi câm miệng, lúc này còn có thể phân tâm, ngươi là châm chọc bốn vương kỹ thuật không tốt sao?” Huyền Lăng vương anh minh uy vũ nộ khí ngất trời, thị vệ ngốc này luôn có cách đem hần chọc đến nổi trận lôi đình. Từ từ, “Ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Hần đã muốn... vào rồi...” Kính Lưu bị Vương gia dọa sợ, hoàn toàn không rõ chính mình sai ở chỗ nào.

Vương gia vừa nghe vội vàng mặc lại y phục, đem Kính Lưu đang định đứng dậy theo liền ấn xuống giường, dùng chân bực kỹ, hung tợn uy hiếp, “Nằm xuống cho ta, chờ ta trở lại tiếp tục thu thập ngươi.”

Nói xong liền chuyển tới gian ngoài.

“A Kỳ, ngươi thực biết chọn thời điểm, khi nào không tới, cố tình tới lúc này?” Vương gia rất là bất mãn chuyện tốt bị y cắt ngang, không khỏi oán giận nói.

“Chọn chính Ngọ (giữa trưa) đến cũng không phải lúc sao?” Hàn Kỳ mặt không chút thay đổi hỏi lại.

“Ngươi... Ngươi tới để châm chọc ta sao?” Vương gia á khẩu không trả lời được, suýt nữa thẹn quá hóa giận.

“Đương nhiên không phải, hồi lâu không thấy, đặc biệt tới thăm hỏi bạn cũ.”

“Thật vậy chăng?” Vương gia không chút khách khí cho y một ánh mắt không tín nhiệm, “A Kỳ, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta còn không hiểu ngươi sao? Lại nói ngươi ở đây ba năm nay, đều là ta chủ động tìm ngươi, ngươi khi nào thì đến gặp qua ta? Rốt cuộc là chuyện gì có thể làm phiền ngài đại giá quang lâm hàn xá vậy?”

“Không có gì!” Hàn Kỳ những lời này đáp cực nhanh, nhanh đến mức Vương gia thần tình hồ nghi.

“Ai! Ngươi không nói xem như xong, dù sao ta cũng đoán không ra, nếu Tiểu Ảnh ở đây thì tốt rồi, hần thông minh nhất, nhất định có thể đoán ra là chuyện gì có thể khiến cho Hàn Đại đường chủ của chúng ta tâm phiền ý loạn.”

Vừa nghe lời này, Hàn Kỳ lập tức thay đổi sắc mặt, nói, “Ta ngày khác lại đến.” Liền vội vàng rời đi.

“Hừ, giấu đầu hở đuôi!” Vương gia nhìn bóng lưng của y cười gian, “Ta xem ngươi có thể khó chịu tới khi nào.”

Ba ngày sau, lúc Hàn Kỳ nhìn thấy Kính Ảnh sắc mặt trắng bạch, dung nhan tiêu tụy đang cầm một vật gì đó đỏ tươi như máu phát ra dị hương đứng ở trước mặt y thì đáy lòng lại không khỏi sinh ra một cổ tức giận.

“Ta... Ta mấy ngày trước thay Vương gia làm việc, vừa lúc gặp được một thần y, hần cho ta thuốc này, ngươi... đem nó uống hết đi, hần đọc trên người...có thể được giải.” Kính Ảnh như hiến vật quý đem chén “thuốc” kia giao tới trước mặt Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ lại lãnh mạc xoay người, cũng không thèm nhìn tới. Kính Ảnh đi theo phía sau, gờ chén nhỏ, hướng y cười một tiếng, “Ngươi cứ uống đi, ta sẽ không hại ngươi!”

Hàn Kỳ không kiên nhẫn xoay người muốn đi, Kính Ảnh nhanh chóng đuổi kịp, như lấy lòng nói, “Ta ta xin người, người uống đi, được không?”

Hàn Kỳ giận tím mặt, một phen vung tay Kính Ảnh, chén phỉ thúy rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ vụn, chất lỏng bên trong chảy xuôi trên thềm đá màu trắng, đỏ thẫm như máu.

Không, đó chính là máu, máu của Kính Ảnh.

Kính Ảnh ngơ ngác nhìn mặt đất, sau một lúc lâu, ngẩng đầu, hướng về phía Hàn Kỳ cười cười, Hàn Kỳ lại cảm thấy được nụ cười kia có vài phần buồn bã, giống như sắp khóc.

“Ta... Ta tiếp tục lấy một chén khác.” Nói xong xoay người rời đi.

Hàn Kỳ nhìn thấy bóng lưng của hắn, lại cảm thấy được có chút thê lương.

Kính Ảnh trở lại trong phòng mình, nhắc lên ống tay áo, trên cánh tay trái rõ ràng xuất hiện một đạo vết thương. Kính Ảnh cầm lấy chùy thủ, không chút do dự lại vạch xuống một đao thật sâu, máu tươi trào ra, chậm rãi chảy vào trong chén, cả phòng toàn một mùi hương đặc biệt.

Kính Ảnh cố nén cảm giác chóng mặt, bưng chén nhỏ đi tới Hình đường, lại ngoài ý muốn phát hiện, Hàn Kỳ vẫn đang đứng đó, giống như còn chưa có di chuyển bước nào.

Kính Ảnh cố lấy dũng khí đem chén thuốc kia nâng đến trước mặt Hàn Kỳ, cười nói, “Nếu tiếp tục đập, có thể không còn nữa.”

Không nghĩ tới lần này Hàn Kỳ hoàn toàn không do dự nhận lấy, từ từ đưa đến bên môi, uống hết một giọt cũng không thừa lại.

Kính Ảnh cuối cùng yên lòng, chậm rãi đi trở về. Đi được vài chục bước, lại bỗng nhiên xoay người, Kính Ảnh nhìn thấy Hàn Kỳ hé miệng cười, tựa như hoa liên nở rộ, một đôi mắt trong suốt tuyệt diệu, dưới ánh mặt trời thật rực rỡ.

Hàn Kỳ rõ ràng nghe được thanh âm ôn nhu nhất trên đời, từng chữ từng câu đối với y nói, “Hàn Kỳ, cả đời này, tình yêu của ta chỉ trao cho người, mặc kệ người muốn cũng được, không muốn cũng thế, ta chỉ trao cho người!”

>>Hết chương 3 Đăng bởi: admin

4. Chương 4

“A! Thơm quá a... Mật lộ canh

(canh mật ong)

, ngẫu phần cao

(bánh ngọt nhân ngó sen)

, phục linh ngọc đài thang

(...1 loại canh thảo dược gì đó :”>Hết chương 4< đăng=”” bởi=””>

5. Chương 5

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mật Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Ngũ Chương

Kính Ảnh mở miệng, lại phát hiện mình lời gì cũng nói không được. Chỉ đành một mực nhìn thẳng Hàn Kỳ, trong con ngươi quang mang chớp động động lòng người.

Lúc này Hàn Kỳ lại đột nhiên thay đổi thần sắc, y biết Kính Ảnh bị thương, tuy nhiên lại không nghĩ được một chút mùi máu tanh, Hàn Kỳ thẳng đến lúc này mới phát hiện, trong phòng này tràn ngập một cỗ dị hương nhàn nhạt, tựa như... Kính Ảnh ngày ấy đưa cho y chén...thuốc...

Kính Ảnh nhìn thấy thần sắc Hàn Kỳ khác thường, đang muốn mở miệng hỏi, đã thấy y đột nhiên giơ tay lên, Kính Ảnh nghĩ đến Hàn Kỳ muốn đánh hấn, theo bản năng nhắm mắt lại... Nhưng chỉ thấy Hàn Kỳ đột nhiên nắm lấy cánh tay hấn, nhắc ống tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn trơn bóng rõ ràng là hai đạo vết sẹo sâu.

“Sao lại thế này?” Hàn Kỳ lạnh giọng hỏi.

“...Lần trước cùng Kính Lăng...cùng nhau tiêu diệt cường đạo không cần thận trọng thương...” Kính Ảnh chợt dạ đáp.

“Ta xem vết thương này chính tề, giống như tự mình vạch.” Kính Ảnh nghe vậy càng thêm lúng túng.

“...Người trở về đi... Sau này cũng đừng đến đây nữa!” Hàn Kỳ mặt không chút thay đổi nói.

Kính Ảnh mở lớn hai mắt, lại là một trận mờ mịt, sau một lúc lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói này, khàn giọng hỏi, “Người không quan tâm ta sao?”

“Tình nhân không nghe lời còn muốn tới để làm gì?”

Nghe vậy Kính Ảnh nguyên bản sắc mặt tái nhợt lại trắng thêm mấy phần, thương thương cảm cảm nhìn y. Nhưng mà Hàn Kỳ không tính cứ như vậy buông tha hấn, tiếp tục hạ tâm sắt đá hù dọa.

Sau một lúc lâu, Hàn Kỳ mới chậm rãi mở miệng, “Lần sau còn dám gạt ta hay không?”

“Không dám.”

“Sau này có nghe lời ta không?”

“...Ân!”

“Hảo ngoan!” Hàn Kỳ lúc này sắc mặt đã nguôi giận, môi mỏng hơi gợi lên cười cười.

Kính Ảnh nhìn đến ngậy người, hấn không biết, một người như vậy, thế nhưng cũng biết cười, nụ cười giống như thanh tuyến (suối trong), ánh mắt cương chiều kia nhìn thẳng vào hấn càng làm cho mọi ngõ ngách trong lòng Kính Ảnh càng thêm mềm mại, sự ôn nhu khiến hấn rơi vào, không còn đường lui.

“Kia cứ nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“...Là ta cùng Kính Lăng đến Cửu Trọng Tuyết Sơn hái Xích Diễm Liên...Nhưng Xích Diễm Liên kia vừa ly khai Tuyết sơn sẽ mất đi hiệu quả, cho nên ta mới... Ta mới đem nó ăn, sau đó...”

“Sau đó, ngươi dùng máu của mình giải độc cho ta?”

Kính Ảnh gật đầu.

“Vật kia nếu là người thường ăn vào sẽ thế nào?”

“...Lúc đầu còn có chút khó chịu, mấy ngày tiếp liền vô sự...” Kính Ảnh thoải mái cười cười không thêm để ý.

Hàn Kỳ đương nhiên sẽ không thật sự nghĩ chỉ có một chút không khỏe, nhưng dù là như thế nào y cũng không có biện pháp tự mình linh hội. Nghĩ đến ngày ấy chén lưu ly kia bị y đánh nát, nhớ tới máu đỏ thấm trên đất, Hàn Kỳ cảm thấy được có chút... đau lòng.

“...Đưa ngực...” Hàn Kỳ đột nhiên một phen đem Kính Ảnh ôm vào trong ngực, găt gao áp vào trước ngực mình.

“Hàn Kỳ, ngươi...ngươi làm sao vậy?” Kính Ảnh luống cuống nhìn Hàn Kỳ bỗng nhiên cử chỉ thân mật, có chút bối rối.

Hàn Kỳ ôm hân thật chặt, run giọng nói, “Chưa từng có người...đối với ta... tốt như vậy! Hàn Kỳ ta...có năng lực gì a!”

Kính Ảnh thân thể bị tổn thương rất lớn, toàn bộ đều dựa vào cỗ nghị lực mạnh mẽ mà chống đỡ đến bây giờ, hân chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Hàn Kỳ, thần tình trong mắt là chưa bao giờ có, dịu dàng như vậy, thỏa mãn như vậy... Sau đó, bất tỉnh ở trong lòng Hàn Kỳ.

“Kính Ảnh... Kính Ảnh...” Đường như có người đang gọi mình.

“A, ta...” Kính Ảnh mê man mở mắt, âm thanh hữu khí vô lực, “Ta đang ngủ sao?”

Ngủ?! Ta thấy người là đau đến hôn mê đó. Kính Lăng không thể tin nổi tình mắt nhìn hân, tên ngu ngốc này!

“Kính Lăng, người sao lại ở đây?”

“Người thử nói đi?”

“Là...Hàn Kỳ đưa ta tới?”

“Ân!... Bất quá người yên tâm, y không cho ta nhìn, tổn thương ở phía sau là y thay người thượng dược.”

Kính Ảnh vừa nghe, mặt liền đỏ, thẹn thùng nói không ra lời.

Một đám người đang nói ngoài cửa liền ủa vào, Kính Tuyên, Kính Lâm, Kính Viêm, ngay cả Kính Lưu đều đến đây, trừ bỏ Kính Thương có công sự bên ngoài cùng Kính Tiêu đã qua đời trước kia, một người cũng không thiếu, đều đã tới!

“Tiểu Ảnh nhi, người có khỏe không? Ta vừa mới hồi phủ chợt nghe chuyện của người, cơm cũng chưa ăn, lập tức cứ tới đây nhìn người! Lo lắng chết ta... Ô ô...” Kính Lâm vừa vào cửa liền nhào tới, khoa trương đem tất cả nước mắt đều cọ lên chần của Kính Ảnh.

“Nhị ca, ba chữ ‘Tiểu Ảnh nhi’ này sau này gọi không được nữa, bằng không có người có thể sẽ... Hắc hắc...” Kính Viêm vẽ mặt tiểu nhân đắc chí.

“Kính Ảnh a, người cũng thật có phương pháp, buổi sáng hôm qua người ta ngay cả thức ăn người làm cũng không ăn, kết quả buổi chiều đã bị người bắt lại là sao?” Kính Tuyên cũng nhin không được mà cười nhạo.

“...Nhưng thật ra là kế sách của Vương gia đó.” Kính Lưu luôn ít lời cũng xen vào nói.

“Kính Lưu, ngay cả người cũng...” Kính Ảnh bất đắc dĩ nhìn nhóm hảo huynh đệ vây quanh giường mình “hỏi han ân cần”. Thâm nghĩ, ta lần trước tổn thương nặng như thế, các người không một người tới xem qua, lần này toàn bộ đều tới, các người... thật không phải là đến cười ta sao?

Bọn họ người một lời ta một câu chế giễu Kính Ảnh nửa ngày mới bằng lòng rời đi.

“Cái kia... Kính Lưu, người có thể đợi một chút không, ta... có chuyện muốn hỏi người.” Nói xong liền cúi đầu, cũng không chịu ngẩng lên.

“Đi đi, Thất ca có chuyện hỏi người đấy!” Kính Viêm cười hì hì đẩy Kính Lưu một phen, cùng mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Kính Lưu đi trở về trước giường, nâng chén trà lên chậm rãi uống, chờ hân mở miệng.

Kính Ảnh cúi đầu, hai tay vắn vắn góc áo, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Kính Lưu, ta muốn...hỏi người làm thế nào... làm thế nào...” Kính Ảnh thật sự khó có thể mở miệng, nói quanh co nửa ngày cũng không nói ra lí do.

“Làm thế nào cái gì?” Dù là có tính nhẫn nại tốt nhất Kính Lưu cũng tránh không nổi tò mò.

“...Làm thế nào... làm thế nào...lấy cảm tình...một nam nhân?” Cẩn rằng một cái, Kính Ảnh rốt cuộc nói ra miệng, mặt lại càng đỏ hơn.

“Phốc —” Kính Lưu một miệng nước trà toàn bộ đều phun ra.

“Ha ha ha...” Vừa rồi rõ ràng một đám người đã rời đi giờ đồng loạt ủa vào, một đám vẻ mặt buồn cười.

“Các người...” Kính Ảnh thấy bọn họ tiến vào, thần tình xấu hổ lúng túng.

“Ta nói Kính Ảnh, làm sao ngươi lại trầm luân đến như vậy rồi?” Kính Lăng che mặt than thở, “Hơn nữa, dựa vào cái gì, thế nào cũng là ngươi phải ở mặt dưới nhà?”

Kính Ảnh ngẩn người, “Nhưng mà... Nhưng là đau đến chết đi sống lại a, loại thống khổ này sao có thể để cho y chịu chứ? Ta nhưng luyện tiếc y đau.”

“Xem ngươi về điểm này thật có tiền đồ a!” Kính Tuyên nhin không được đỡ trán.

“Tiểu Ảnh nhi, nhị ca nói cho ngươi biết,” Kính Lâm ngồi bên giường, kéo bả vai Kính Ảnh qua, “Loại sự tình này, không phải chỉ có đau đầu, lần này là việc ngoài ý muốn, sau này ngươi liền minh bạch!” Nói xong còn ý vị thâm tường hướng hắc ném một cái mị nhãn.

Kính Ảnh cảm thấy được hôm nay mặt mình đều mất hết, nhưng này cũng không thể trách hắc a, hắc từ nhỏ phụ mẫu đều mất, mười một tuổi liền vào Huyền Lăng phủ, mấy năm nay chỉ lo luyện công tập võ, thay Vương gia làm việc, nào có thời gian nhàn rỗi nghĩ chuyện này, cũng không có ai nói với hắc.

~~Thương thế Kính Ảnh tốt lên thì liền được Vương gia ân chuẩn, thu thập xong đồ này nọ liền tới phòng Hàn Kỳ ở Hình Đường ở.

Kỳ thật Kính Ảnh đồ đạc cũng không nhiều, nhưng Kính Lăng bọn họ vẫn là giúp hắc thu thập thành mấy hòm, vừa dọn dẹp vừa lăm nhăm, sợ hắc ngụ không quen. Cuối cùng, Kính Lăng còn cảm khái vạn phần nói một câu, “Giống như cảm giác phải gả nữ nhi đi vậy!”

“Hai nơi cách cũng không đến hai trăm mét, sao biến thành giống như lấy chồng ở xa rồi.” Kính Viêm nhìn Kính Lăng chuyện bé xé ra to, biết vậy không nói gì.

Kính Ảnh từ khi đến ở tại phòng của Hàn Kỳ, cao hứng nhất là làm những việc chăm sóc hầu hạ mà vốn là thuộc về hạ nhân.

Bởi vì chỉ cần là chuyện của Hàn Kỳ, vô luận là nấu cơm trải giường chiếu, hay phụng trà thêm rượu, Kính Ảnh cũng đều tự mình làm. Buổi sáng hầu hạ y thay y phục, buổi tối phục vụ y rửa chân.

Hàn Kỳ cảm thấy được Kính Ảnh lúc vì y mà làm những việc này về mặt chuyên chú chân thành luôn làm y tim đập thình thịch, cho nên cũng không có ngăn cản.

Thậm chí có khi còn cố ý trêu đùa hắc, bộ dạng Kính Ảnh lúng túng, thật sự là rất đáng yêu.

Kính Ảnh cũng hồn nhiên không phát giác, bởi vì hắc thế nào cũng không nghĩ tới Hàn Kỳ biết làm ra hành động trẻ con như vậy.

Hàn Kỳ có khi nghĩ lại chuyện quá khứ, vẫn cảm thấy hối hận, khi đó quá cố chấp, cho dù để Kính Ảnh biến thành mình đây thương tích, cũng không chịu thừa nhận tình cảm của mình, nhưng khi nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Kính Ảnh, vẫn là không nói cái gì, đối với hắc thật tốt mới là chuyện quan trọng.

>>Hết chương 5 Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Lục Chương

Kính Ảnh dần dần phát hiện, Hàn Kỳ ở việc sinh hoạt cơ bản cũng là ngốc nghếch. Hiện giờ được hần tử mĩ chu đáo chiếu cố, trở nên càng thêm ỷ lại mình, cho dù chỉ rời khỏi một ngày, y đều có bản lĩnh đem bản thân biến thành bộ dạng thực chất vật.

Vì Vương gia đem Kính Ảnh phái ra ngoài làm việc, phải một tháng mới có thể trở về, Hàn Kỳ bộc phát tính tình nóng nảy thật lớn.

Áp ở trên giường hảo chà đạp một phen, thẳng đến khi Kính Ảnh chịu không nổi liên tục cầu xin tha thứ mới bằng lòng dừng lại.

Ngày kế, Kính Ảnh tới lúc hoàng hôn mới khởi hành. Tảo phạn (bữa sáng) qua đi, Hàn Kỳ đột nhiên hứng trí, ngồi ở trước thư án luyện chữ vẽ tranh. Kính Ảnh đứng ở bên cạnh, thay y mài mực.

Bỗng nghe thấy một tiếng “ba đát” (tiếng đồ vật rơi), một chiếc bút rơi đến bên chân Kính Ảnh, phát ra tiếng vang thanh thúy. Ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Kỳ đang nghiêng đầu nhìn hần nghiêng ngẫm.

Hàn Kỳ là cố ý, y biết rõ đêm trước trải qua một trận kịch liệt tình sự, Kính Ảnh ngay cả ngồi xuống cũng khó khăn, càng đừng nói là khom người. Nhưng y vẫn là đem bút đặt dưới chân Kính Ảnh, biểu hiện rõ là muốn hần cúi người nhặt lên.

Kính Ảnh có chút buồn cười, gần đây Hàn Kỳ tựa hồ đặc biệt thích ở trước mặt hần giở mấy trò đùa giỡn như những tiểu hài tử. Thế nhưng mỗi lần đều thuận theo ý y, ai bảo y là Hàn Kỳ chứ?

Tới giờ khởi hành, Hàn Kỳ cũng có chút lo lắng.

“Người...có thể kị mã sao?”

Kính Ảnh mặt lập tức liền đỏ, thầm nghĩ cho dù không được ta cũng sẽ không nói cho người biết.

Hàn Kỳ từ trong ngực xuất ra một chiếc đai lưng màu xanh nhạt, nhét vào trong tay Kính Ảnh, giống như tùy ý mà nói, “Cho người!” Nói xong liền mất tự nhiên mà quay đầu đi.

“Đây là cái gì?” Kính Ảnh có điểm phản ứng không kịp.

“Đây là Bích Lăng Sa ...là...là mẫu thân của ta...để lại cho ta.”

Thấy Kính Ảnh vẫn là vẻ mặt mờ mịt, Hàn Kỳ tức giận mắng hần, “Đồ ngốc!” Nói xong bên tai lại có chút đỏ.

Kính Ảnh nửa ngày mới hiểu được, này nguyên là lưu cho con dâu, không khỏi cũng đỏ mặt, có phần thụ sủng nhược kinh (ý chỉ : trạng thái được yêu mà sợ) nhìn nhìn Bích Lăng Sa trong tay.

Kính Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, đối Hàn Kỳ nở nụ cười sáng lạng, trong mắt lóe lên quang mang động lòng người, ” Bích Lăng Sa này, ta chắc chắn sẽ luôn mang theo, cả đời này...trừ phi...phải bỏ mình....cũng tuyệt đối không rời tay.”

Giờ đây Kính Ảnh nào biết rằng, chỉ ba mươi ngày ngắn ngủi, khi hần trở về, sớm đã vật còn người mất...

~Một tháng sau. . .

Kính Ảnh giải quyết xong nhiệm vụ, liền ra roi thúc ngựa quay về, hần hận không thể lập tức gặp được người khiến hần trần trọc, ngày đêm tưởng niệm kia.

Nhưng khi hần bước vào phủ, liền phát hiện cùng thường ngày bất đồng, hạ nhân cùng nha hoàn nhìn thấy hần đều là ánh mắt tránh né, ngay cả Kính Viêm xa xa nhìn thấy hần cũng kêu một tiếng “Thất ca” chạy tới.

Kính Viêm này chỉ có lúc khi có chuyện cầu hần mới có thể gọi hần “Thất ca”, bây giờ hiển nhiên là không phải, liền cả lúc cùng hần nói chuyện đều một bộ dạng thật cẩn thận.

“Kính Viêm, ngươi đừng giấu diếm ta, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Kính Ảnh là người nhạy bén, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Quả nhiên vừa nghe xong, vẻ mặt Kính Viêm mang theo vẻ kích động khó xử.

“Có phải...Hàn Kỳ đã xảy ra chuyện gì?” Tay Kính Ảnh không tự giác mà run nhẹ.

“Thất ca, người đừng vội, Hàn Kỳ y không có việc gì, chính là... Ai, vẫn là đi gặp Vương gia trước, để Vương gia tự mình nói cho người.”

Kính Viêm cùng Kính Ảnh đi vào Ly Ngọc các, đám người Kính Tuyên cũng đều đang đợi hẩn.

“Thuộc hạ...” Vương gia nâng tay ngăn Kính Ảnh vắn án.

“Vương gia, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Có thể nói cho thuộc hạ không?”

“Kính Ảnh, Hàn kỳ y. . .y không còn nhớ rõ người.” Vương gia liền nói rõ ràng.

“...Ý tứ của Vương gia là Hàn Kỳ y mất trí nhớ, hơn nữa...duy chỉ không nhớ rõ...Ta?” Kính Ảnh nhẹ giọng hỏi, trên mặt không có biểu cảm gì, hai tay lại không ngăn được run rẩy.

“Đúng!” Vương gia khẽ thở dài.

Chỉ là một chữ lại khiến cho thế giới của Kính Ảnh ầm ầm sụp đổ.

Từ lúc vừa mới bắt đầu là chán kinh, đến mờ mịt luống cuống, cuối cùng chỉ còn lại thật sâu vô lực.

Kính Ảnh run run nâng tay ngăn trở ánh mắt, buồn bã nở nụ cười.

“Ai!” Vương gia thờ dài, từ từ nói tiếp, “...Ba năm trước đây, Hàn Kỳ từng cứu trưởng công chúa Tang Quỳnh quốc, khiến công chúa đối Hàn Kỳ tình cảm thâm sâu. Công chúa kia từ trước đến nay tự phụ, phàm là nàng xem trong thứ gì, liền không từ một thủ đoạn nào đoạt lấy, Hàn Kỳ bởi vậy mà đành trốn trong phủ của bản vương,...Chính là, công chúa kia không chịu từ bỏ hi vọng, nàng dùng nửa giang sơn Tang Quỳnh cùng hoàng huynh trao đổi... Từ xưa đế vương tối vô tình, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành vật hi sinh cho quyền lực. Cho nên hoàng huynh liền bắt đệ đệ Hàn Kỳ uy hiếp, bức bách Hàn Kỳ ăn viên thuốc đó. Chúng ta vốn tưởng rằng đó là một viên độc được, kết quả hai ngày sau thế nhưng y tỉnh lại, thân thể không việc gì, nhưng y lại không còn nhớ đến người nữa... Chúng ta khi đó mới biết, đó là thần dược của Tang Quỳnh quốc, tên là “Đoạn tình đan”, ăn vào sẽ quên đi người trong lòng... Ngấm lại cũng đúng, công chúa từ trước đến nay kiêu ngạo, sao cam tâm gả cho một nam nhân đã có đối tượng trong tim...”

Kính Ảnh lẳng lặng nghe, không nói được lời nào.

“Vương gia, Hàn Kỳ còn một đệ đệ sao? Y đến tốt cùng là thân phận gì?” Kính Tuyên hỏi.

“Hàn gia vốn cũng là vương hầu quan tướng, cùng bản vương thưở nhỏ quen biết, sau phụ mẫu Hàn Kỳ song song qua đời, chỉ để lại Hàn Kỳ cùng một ấu đệ tâm trí khuyết thiếu. Nhưng Hàn kỳ luôn luôn chán ghét quyền quý, không chịu để bị điều khiển, Hàn gia mới bởi vậy mà tịch mịch.”

Kính Ảnh chỉ cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

“Kính Ảnh, người...buông tha đi!” Kính Lăng không đành lòng nhìn hẩn, sâu kín nói.

Kính Ảnh không nói gì, chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Kính Ảnh, người có biết người là đang cùng ai tranh không? Nàng là công chúa Tang Quỳnh quốc, nàng muốn cái gì, không có gì là không chiếm được. Tối trọng yếu, nàng...là nữ nhân a.”

“Người thanh tỉnh một chút đi! Y đã đem người quên rồi!” Kính Lăng thanh âm bỗng nhiên cao lên, “Y không nhớ tới người nữa! Sẽ không tưởng niệm người nữa! Y thậm chí còn không biết người từng xuất hiện trên thế giới này! Y đã quên người! Cả đời cũng sẽ không nhớ tới!” Càng nói về sau thanh âm của Kính Lăng lại có phần thê lương.

. . .

“Ta từng nói qua, suốt đời này, tình yêu của ta chỉ cho y, mặc kệ y muốn cũng được, không muốn cũng thế... Những lời ta nói tất cả đều là xuất phát từ chân tâm, càng sẽ không làm trái lời hứa, ta đã đáp ứng y.” Thanh âm Kính Ảnh chậm rãi lại dị thường rõ ràng truyền tới, từng câu từng chữ đánh vào trong lòng mọi người, “Ta không sợ, chỉ cần y hảo, ta cái gì cũng không sợ.”

Sáng sớm hôm sau...

“Nhị ca, ta tìm khắp nơi cũng không thấy Kính Ảnh, tiểu tử này rốt cuộc chạy đi đâu a?” Kính Lăng vội vàng chạy vào phòng Kính Lâm.

Sau đó lại thấy người kia khí định thần nhàn, chậm rì rì uống trà.

“Này, ta nói huynh đều không lo lắng sao?” Kính Lăng hỗn hển chỉ trích hần.

“Có cái gì lo lắng, Tiểu Ảnh Nhi nhà chúng ta nào có yếu đuối như vậy?” Kính Lâm không vừa ý nhìn hần một cái, “Hần nha, sáng sớm đã đến trù phòng rồi.”

“Làm sao huynh biết?”

“Tiểu Ảnh Nhi sau khi dọn đi, Vương gia không phải đem phòng hần đổi thành Tàng Y các sao? Hần tới qua ngủ ở chỗ của ta!”

“Nga!...A? Không đúng, đây không phải trọng điểm! Ta muốn hỏi chính là hần đến trù phòng làm gì?”

“Ta sao biết được?”

“Vậy hần nói với huynh cái gì?”

“Hần hỏi ta đệ đệ Hàn Kỳ tên gì, thích làm cái gì, cũng không còn gì khác.”

“Để làm gì nha?” Kính Lăng trầm mồi vẫn không có lời giải, “Bất quá nói lại, Kính Ảnh không hổ là Kính Ảnh, khả năng khôi phục thật mạnh a!”

“Ta nói Lăng mục này (mẹ Lăng =)), lúc này có thể yên tâm đi?” Kính Lâm hài hước nói.

“Huynh gọi ta cái gì hả?” Kính Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Người hiện tại cùng một nãi mục (vú em) không khác gì nhau, chưa thấy qua lại so với người còn thích bận tâm lo nghĩ hơn!”

“Người...” Kính Lăng nói cũng không nói được hần, tức đến nghiêng răng.

“Được rồi, không nên tức giận nha, người ta chỉ đùa với người một chút thôi mà!” Kính Lâm nhanh chóng vỗ về nói, “Chỉ có điều, ta hiện tại cuối cùng hiểu được Hàn Kỳ lúc ngủ vì sao rất thích ôm Tiểu Ảnh nhi.”

“Vì sao?”

Kính Lâm cười đến vẻ mặt đáng khinh, “Hần thật thơm thật mềm thật thoải mái a...” Dứt lời còn như thỏa ước mong nguyện mà liếm liếm môi.

“Sắc lang!” Kính Lăng không chút do dự một cước đem hần đá đến trên mặt đất.

>>Hết chương 6 Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Thất Chương

Hậu hoa viên Huyền Lăng phủ, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi một mình ngồi xổm cạnh hồ, cầm nhánh cây tre đùa cá trong nước.

Đang đùa đến say mê, đột nhiên dưới chân vừa trượt, té ngã xuống hồ nước. Thiếu niên kêu to, trong lúc thất kinh thì được người một phen giữ chặt, kéo lên.

Thiếu niên hiển nhiên sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy nước mắt, ngăn không được run rẩy. Kính Ảnh cuống quýt đem cậu kéo qua, một bên lau nước mắt, một bên vuốt tóc ôn nhu an ủi, “Không có việc gì, không có việc gì, đừng sợ!”

Không biết sao, Kính Ảnh vừa thấy thiếu niên này đã cảm thấy lòng đầy yêu mến, hần như vậy chắc đại khái là yêu ai yêu cả đường đi ha!

Hơn nửa ngày thiếu niên mới dừng khóc, không chút phòng bị nhìn nhìn Kính Ảnh.

“A Đồng, làm sao để lại một mình ở trong này, ca ca để đâu?”

“Ca ca cũng không chơi với ta, ta một mình trộm chạy đến đây a.” Thiếu niên kêu A Đồng vĩnh viễn, vẻ mặt ủy khuất, “A? Sao huynh biết ta gọi A Đồng?”

“Này nha, đương nhiên là ca ca để nói cho ta biết!” Kính Ảnh hướng cậu chớp chớp mắt.

“A! Như vậy a!”

“A Đồng, để có đói bụng không, ta đem theo thật nhiều món ngon nha,” Kính Ảnh vừa nói vừa đem điểm tâm trong giỏ xách bày ra. “...Có ngẫu phần cao, quế hoa cao, mân côi bính, còn có liên hoa tô!” (*)

A Đồng nhìn thấy mấy món điểm tâm tinh xảo, ánh mắt lập tức phát sáng, không chút khách khí cầm lên bỏ vào miệng.

“Ăn thật ngon... ô... A Đồng thích ăn nhất... mấy món ngọt gì đó.” A Đồng miệng chứa đồ ăn, nói không rõ ràng.

Kính Ảnh mỉm cười nhìn nhìn, ôn nhu thay cậu lau đi mảnh vụn điểm tâm dính trên khóe miệng, “Ăn từ từ, vẫn còn nữa!”

“Đúng rồi, A Đồng còn chưa biết tên của huynh nha, ta phải gọi huynh là gì a?” A Đồng khờ dại hỏi.

“Gọi ta cái gì thì hảo đây?” Kính Ảnh đột nhiên nổi ý trêu đùa, “A Đồng, để có thể gọi ta một tiếng ‘tẩu tử’ hay không nha?” (chị dâu)

“Hảo a...Tẩu tử!” A Đồng nghe lời gọi một tiếng.

“Ân!” Kính Ảnh mỉm cười đáp, sau đó hậu tri hậu giác có chút đỏ mặt, hần đây là đang nói cái gì chứ?

“Tẩu tử, huynh đối A Đồng thật tốt, đã cứu ta, lại cho ta ăn điểm tâm ngon như vậy...Huynh sau này có thể mỗi ngày đều chơi với ta được không?”

“Cái này không thể được!” Kính Ảnh cố ý nói, “Ca ca để sẽ không để cho đệ tùy tiện loạn chạy, ta cũng không có biện pháp cả ngày đứng trong Hình Đường.”

“Vậy làm sao bây giờ?” A Đồng uể oải nhìn hần, vẻ mặt thất vọng.

“Trừ phi...A Đồng chịu giúp ta, như vậy ta mới có thể mỗi ngày làm các loại món ăn ngon cho đệ.”

“Thật vậy chẳng? A Đồng nguyện ý, chỉ cần A Đồng có thể, A Đồng tất cả đều nghe theo huynh.”

~Trên phố chợ phồn hoa, một thiếu niên thanh tú mười sáu mười bảy tuổi lôi kéo một nam tử bạch y đi trên đường. Nam tử kia hiển nhiên cực kỳ không tình nguyện, biểu tình không kiên nhẫn, nhưng lại với thiếu niên không có biện pháp, đành chịu bị cậu kéo đi.

“A Đồng, chỉ cho phép chơi hai canh giờ, nghe chưa?”

“Đã biết, ca ca! Còn không phải do ca ca, cũng không chịu chơi với đệ, hại đệ buồn chết được.”

“Đây không phải cùng đệ ra ngoài rồi thôi!” Thanh âm Hàn Kỳ thanh thanh lãnh lãnh, cũng không thể che hết sùng nịnh.

“Ca ca, xem kia!” A Đồng đột nhiên chỉ vào một nhóm người không xa ở phía trước, “Nơi đó thật náo nhiệt a, chúng ta đi xem đi, đi nha, đi thôi.” Tiếp theo không đợi trả lời, lôi kéo Hàn Kỳ hướng trong đám người chen chúc.

Trong đám người vây quanh là một nam tử tuổi trẻ, hần lẳng lẳng quỳ bên ven đường, hơi hơi cúi thấp đầu. Nam tử một thân bạch y, tuy rằng cũ nát, nhưng cũng rất sạch sẽ, tóc dài hơi có chút hỗn độn, bộ dáng nhưng thật ra cực kỳ tuấn tú.

Nam tử này không thể nghi ngờ chính là Kính Ảnh!

Hàn Kỳ đứng ở trong đám người, đánh giá hần, chung quanh một mảnh âm thanh nghị luận.

“Nghe nói là vì phụ thân chữa bệnh, cho nên bán mình làm nô.”

“Bắt quá chỉ mười lượng bạc, cũng không quá đắt.”

“Tiểu tử này bộ dạng còn rất đẹp mắt, xem khí chất này, thật không giống như là nô bộc.”

“Nói vậy chắc là dòng dõi thư hương, bắt đắc dĩ mới như vậy đi.”

“Tuy nói mười lượng bạc không nhiều lắm, nhưng chúng ta chỉ là tiểu hộ cũng không phải khá giả ai lại mua một nô bộc đây?”

Hàn Kỳ nghe nhưng không nói một câu, nhưng lại bị A Đồng kéo ống tay áo nói, “Ca ca, bằng không ca mua hần đi! Hần thực đáng thương nha! Hơn nữa ca không phải thường nói người hầu hạ không hợp ý sao? Không bằng đổi một người đi!”

Hàn Kỳ vừa muốn cự tuyệt, đã thấy Kính Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, hướng y quỳ tiến vài bước, sợ hãi đối với y nói, “Thiếu gia mua ta được không?” Trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

“Thiếu gia... Ta cái gì cũng có thể làm! Giặt quần áo nấu cơm, quét tước thu dọn cũng có thể! Ta còn biết võ công, có thể bảo vệ thiếu gia! Ngoài ra ta còn biết đánh đàn, có thể thay thiếu gia giải buồn,... Thật sự! Ta cái gì cũng đều làm được a!” Kính Ảnh có chút nóng vội nói, dẫn theo một điểm ý vị lấy lòng.

Hàn Kỳ nhíu mi, lại cái gì cũng không nói.

“Ta ăn cũng không nhiều lắm, một ngày một bữa là được! Tùy tiện ngủ chỗ nào cũng đều tốt, sài phòng (phòng chứa củi) cũng được! Thiếu gia không thích ồn ào, ta sẽ im lặng!” Hơn nữa, ta còn có thể làm ấm giường, đương nhiên những lời này Kính Ảnh không dám nói.

“Thiếu gia... mua ta được không?” Kính Ảnh nhìn y, trong mắt đã tràn ngập khẩn cầu.

“Ca ca...” A Đồng cố gắng làm trong mắt mình tràn đầy hơi nước, mỗi lần cậu như vậy nhìn ca ca, mặc kệ đưa ra yêu cầu gì, ca ca cũng đều đáp ứng.

Quả nhiên, “Người tên gì?” Hàn Kỳ nhìn xuống nam tử đang quỳ trước mặt y.

“Kính Ảnh... Ta gọi là Kính Ảnh.”

“Người từ giờ liền đi theo ta!”

“A?” Kính Ảnh lạng đi một chút, sau đó vui sướng hướng Hàn Kỳ cúi người hạ bái, “Đa tạ thiếu gia, đa tạ thiếu gia!”

“Sau này không cần gọi ta Thiếu gia, gọi ta Đường chủ!”

“Vâng, Đường chủ!”

Hàn Kỳ, mặc kệ giữa chúng ta có bao nhiêu ngăn cách khó khăn, ta cùng đều sẽ đến cạnh người, ta tuyệt đối sẽ không để chúng ta từ đây thiên nhai mạch lộ.

Mặc kệ người nhớ rõ cũng được, không nhớ rõ cũng thế.

Là người, là đủ rồi!

Ba người trở lại phủ, Hàn Kỳ liền dẫn Kính Ảnh đi gặp Vương gia. Vương gia lúc này đang cùng Kính Lưu Kính Viêm nghị sự, thấy tình cảnh này cũng không nhận được mục trừng khẩu ngọc (trợn mắt há mồm).

Hàn Kỳ đơn giản nói qua nguyên do, liền bị Vương gia đuổi đi, nói chỉ cần Kính Ảnh lưu lại hỏi vài câu.

“Thuộc hạ tự chủ trương, xin Vương gia giáng tội!” Hàn Kỳ vừa mới ly khai, Kính Ảnh liền lập tức hướng Vương gia bồi tội.

“Ân, người quả thật có tội!” Vương gia vẻ mặt khiển trách, “Người lại có thể dám để bộ dáng này ra ngoài, thật sự là mất hết thể diện của bản vương!”

“A?” Kính Ảnh nửa ngày mới kịp phản ứng, Vương quả cùng thường nhân từ trước đến nay luôn bất đồng. Chính là, thuộc hạ đây là bản mình làm nô, không phải luận vô kén rể a Vương gia!

“Quên đi, lần này sẽ không phạt người.” Vương gia rộng lượng phát phát tay. “Bất quá đúng là người nha, mới hai ngày đã tiến dần từng bước rồi? Bản vương còn nghĩ với tính khi kia của y, cho dù bản vương đem người điều đến Hình Đường làm nhiệm vụ, y cũng chưa chắc đồng ý.”

“Nhưng mà, Thất ca. Loại chủ ý này người cũng nghĩ ra được, y không hoài nghi sao?” Kính Viêm cũng phụ họa nói.

“Không sao! Quá trình không trọng yếu, dù sao cuối cùng y cũng đáp ứng.” Kính Ảnh không chút để ý cười.

“Đúng rồi!” Vương gia đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Kính Lưu, người nhanh đi đem kiện phi tuyết lưu ly sam lấy ra!”

“Vâng, Vương gia!”

Chỉ chốc lát, Kính Lưu trên tay bưng một cái hộp gỗ đi tới, lúc đem y phục bên trong lấy ra, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt như là tổ tuyết (trắng thuần) bay tán loạn, thập phần lóa mắt.

“Phi tuyết lưu ly sam này chỉ dùng làm thành tổ la sa nhẹ nhàng phiêu dật, hoa lệ phi thường.” Vương gia thuộc như lòng bàn tay giới thiệu nói, “Kính Ảnh, cái này tặng cho người!”

“Vương gia, này...” Kính Ảnh khó hiểu nói.

“Người đã biết gì chưa? Ngày mai công chúa kia sẽ đến thăm Hàn Kỳ, lần đầu tiên gặp mặt, người không thể so với nàng kém hơn a!”

“...Nhưng mà Vương gia, thuộc hạ chỉ là một hạ nhân, mặc như vậy...thật sự thích hợp sao? Lại nói, công chúa nhất định đẹp như thiên tiên, thuộc hạ làm sao có thể so cùng.”

“Lời ấy sai rồi! Công chúa kia xinh đẹp dễ thương, hoa quý phi phạm tất nhiên là vô pháp so sánh. Nhưng bộ y phục này tuyệt đối có thể làm nổi bật lên vẻ thanh lệ thoát tục, tăng thêm một thân phiên nhiên tiên khí.” Vương gia xuất ra bộ dáng chủ tử, uy hiếp nói, “Tóm lại, người ngày mai nhất định phải mặc nó vào, đem công chúa mắt cao hơn đầu kia làm nền cho người nha.” Vương gia nghĩ đã cảm thấy thống khoái.

“...Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!” Kính Ảnh bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp nhận.

“Kính Ảnh a, người cũng biết, bản vương trước nay cùng hoàng huynh không hòa thuận, chỉ cần là chuyện có thể làm y cảm thấy không thoải mái, bản vương tuyệt đối việc đáng làm thì phải làm... Người cũng đừng để bản vương thất vọng a! Nếu không... hừ hừ...” Vương gia ngầm uy hiếp nói.

Kính Ảnh không khỏi đánh rùng mình một cái, “Thuộc hạ đã biết...”

~~Đêm khuya, Kính Ảnh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Hàn Kỳ ra, chậm rãi đi tới, nửa quỳ ở trước giường, dùng trên thụy nhan của Hàn Kỳ (vẻ mặt lúc ngủ). Chỉ có lúc này, hắn mới có thể không chút kiêng kỵ nhìn y.

Ngắn ngủi một tháng, nhiều chuyện lại thay đổi. Hàn Kỳ, những gì trải qua, đối với người mà nói, bất quá là một hồi mộng cũ, với ta, lại là điều chân thực tốt đẹp nhất.

Không biết sao, rõ ràng người tâm tâm niệm niệm ngay tại trước mắt, Kính Ảnh lại cảm thấy được... nhớ mong đến phát điên!

Dần dần hạ thân xuống... ở trên gò má Hàn Kỳ nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

Ngẩng đầu, đã thấy Hàn Kỳ đột nhiên mở hai mắt, lạnh lùng nhìn hắn. Kính Ảnh bị dọa ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Hàn Kỳ giận tím mặt, bất thành linh xuất thủ, Kính Ảnh mắt thấy một chưởng kia đánh tới, thể nhưng không hề cử động, ngơ ngác nhìn Hàn Kỳ.

Thẳng đến khi chưởng kia in lên ***g ngực, đau đớn phiên giang đại hải kéo tới, Kính Ảnh mới cuống cuống quỳ xuống muốn tính thử giải thích, “Đường chủ, ta...”

“Đi ra ngoài!” Hàn kỳ cắt ngang hắn, lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ!” Kính Ảnh chỉ đành đứng lên, che lấy ngực, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

>>Hết chương 7 Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Bát Chương

Chính ngọ ngày kế tiếp, vì nghênh đón công chúa giá lâm, Huyền Lăng Vương cho thiết yến ở Tích Ngô đình tại hậu hoa viên. Kính Ảnh gương mặt nhìn công chúa, quả nhiên là hoa lệ tuyệt luân, hết sức xinh đẹp.

Vương gia theo lễ hàn huyên vài câu liền vội vàng rời đi, mọi người cũng đều biết điều chuẩn bị lui ra.

“Kính Ảnh, người lưu lại!” Hàn Kỳ đột nhiên nói, thật ra là chỉ vì không muốn cùng vị công chúa kia một mình đối mặt.

“Dạ!” Kính Ảnh một bộ bạch y, thanh nhã xuất trần. Hắn đứng ở trước án (kiểu bàn dài) thay Hàn Kỳ cùng công chúa rót rượu gặp thức ăn, lại vì bọn họ đánh đàn trợ hứng.

Hàn Kỳ vô cùng buồn chán ứng phó với công chúa, cũng không ngừng liếc về phía Kính Ảnh đang đánh đàn, nghĩ đến nụ hôn nhẹ như hồng vũ đêm qua, như có điều suy nghĩ.

Rượu qua ba tuần (ba lần), Hàn Kỳ bởi vì lo lắng A Đồng, cho nên rời đi một lát.

Công chúa đứng dậy đi đến trước mặt Kính Ảnh, nhìn từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu “Xuy” một tiếng bật cười, “Người...chính là người Hàn Kỳ thích đi?”

Kính Ảnh ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, chỉ cười cười từ chối cho ý kiến.

“Thật là thú vị!” Công chúa khoe miệng hơi hơi nhếch lên, mị nhãn mang tiểu ý dạt dào, “Bị người mình yêu trong một đêm quên sạch, này sẽ là cảm giác gì nha?”

“Công chúa đương nhiên không biết, bởi vì cho dù y ăn ‘Đoạn Tình đan’ cũng sẽ không quên công chúa!” Ngụ ý chính là trong lòng y chưa bao giờ có nàng.

“Hảo một bộ nhanh mồm nhanh miệng a!” Công chúa giận quá hóa cười, “Người có tư cách gì cùng ta tranh! Ta có thể làm cho y quan to lộc hậu, hưởng hết vinh hoa. Ta cũng có năng lực vì y sinh con dưỡng cái, để y con cháu dài dài! Người có năng lực cho y cái gì?”

“Đó cũng không phải là y muốn, y muốn, chỉ có thần mới có thể cho y!” Kính Ảnh nói xong, đột nhiên cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Hừ, thật là chuyện cười! Đừng quên y cũng đã đem người quên sạch, y không hề nhớ rõ người!” Công chúa không ngại phiên ở trên vết thương của hắn sát thêm muối.

“Trí nhớ quên, cảm giác cũng không thể quên được!” Kính Ảnh khẽ mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng nàng đối diện.

“Hảo! Rất tốt!” Công chúa tức giận đến xanh mặt.

Đang muốn phát hỏa, Hàn Kỳ từ xa đi tới, “Như thế nào? Công chúa là đang vì chuyện gì mà tức giận?”

“Tức giận?” Công chúa cười lạnh, “Hàn Kỳ quả nhiên là không giống người thường nha, ngay cả hạ nhân trong nhà cũng đều là mồm miệng lạnh lợi như vậy.”

“Là Kính Ảnh đắc tội công chúa sao?” Hàn Kỳ khẽ nhún mày.

“Hừ!” Công chúa hừ một tiếng, không nói gì.

“Kính Ảnh, sao lại thế này?” Hàn kỳ xoay đầu lại, chất vấn Kính Ảnh.

“Đường chủ, ta. . .”

“Ta không muốn nghe người giải thích, ta chỉ hỏi người phải hay là không phải ”

“ . . . Dạ! Kính Ảnh biết sai rồi!”

“Tốt lắm!” Hàn Kỳ đưa tay cầm lấy bình hoa sứ trắng trên bàn, ném ra ngoài. Trên nền đất ngoài Tích Ngô đình vỡ thành từng mảnh.

Hàn Kỳ lạnh giọng ra lệnh, “Người liên quý ở nơi đó, ta không mở miệng, không được đứng dậy.”

“A...” Kính Ảnh biết lúc này là vì đắc tội công chúa, nhưng rõ ràng là vì chuyện tối hôm qua, ai! Chỉ biết không để ý xuất hết ngụm khí này, như thế nào cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Kính Ảnh chỉ đành nhận mệnh đi đến ngoài đình, nhắc vạt áo lên, quý gối trên mấy mảnh vụn của bình sứ.

Mảnh sứ vỡ vừa mỏng vừa cứng lại cực kỳ sắc bén, cơ hồ như cắt ngay vào hai chân Kính Ảnh, rất nhanh liền huyết nhục mơ hồ, máu đỏ thẩm dần dần rỉ ra, Kính Ảnh phải cắn răng chịu đựng.

Công chúa lúc này cũng có chút kinh ngạc, nam nhân kia ở trước mặt nàng miệng lưỡi lợi hại, dám can đảm châm chọc nàng, thế nhưng ở trước mặt Hàn Kỳ nửa điểm cũng không dám tranh luận, nhu thuận nghe lời tới cực điểm.

Hàn Kỳ đưa công chúa đi, sau trực tiếp trở về Hình Đường, không hề đến xem Kính Ảnh. Từ sau giờ Ngọ tới hoàng hôn, Kính Ảnh vẫn quý ở đó, vài lần thiếu chút nữa đã hôn mê, nhưng rồi lại mạnh mẽ bảo trì thanh tỉnh.

Trong lúc đó Kính Lăng cũng qua đưa cho hắn một viên thuốc, nói là ngậm trọng miệng có thể hóa giải đau đớn.

Đang nghĩ đến xuất thần, đột nhiên ống tay áo bị người kéo kéo, ngẩng đầu vừa nhìn, A Đồng nhìn mình rưng rưng nước mắt, “Tẩu tử, huynh có đau không a?”

“Không đau!” Kính Ảnh đưa tay xoa nhẹ tóc A Đồng, “Ngoan, A Đồng không khóc!”

“Tẩu tử cũng làm ca ca mất hứng sao?” Thấy Kính Ảnh gật đầu, lại nói tiếp, “Nhưng mà A Đồng cũng thường thường gây rắc rối, ca ca còn chưa có phạt A Đồng!”

“Đó là bởi vì ca ca càng đau lòng A Đồng thôi!”

“Nhưng là tẩu tử...” Lời còn chưa dứt đã bị Kính Ảnh một phen chặn lại, bởi vì hắn thấy Hàn Kỳ đang đứng ở chỗ chưa cách mười thước lạnh lùng nhìn hắn.

Kính Ảnh trở mắt nhìn Hàn Kỳ quay đầu bước đi. Nghĩ thầm mình tại sao xui xẻo như vậy, Hàn Kỳ y nhất định là đến gọi mình trở về, lại cố tình bị y nghe được hai chữ “tẩu tử” này, hiện tại sẽ không phải để mình quý ở đây một đêm chứ?

“A Đồng...”

“Ân?”

“Sau này không được gọi ta là tẩu tử nữa!” Kính Ảnh thở dài, “Nghe thấy không? Bằng không ca ca đệ sẽ lại nổi nóng!”

“A!”

~~Đương nhiên, Kính Ảnh cũng không phải ở đây quỳ suốt đêm.

Lúc nửa đêm, nguyên bản Hàn Kỳ đã sớm nên ngủ yên đột nhiên nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt Kính Ảnh, không nói hai lời đem hắn ôm ngang trong ngực, xoay người đi vào trong phòng.

Kính Ảnh bị hành động này của y dọa sợ tới mức mất phản ứng, ngơ ngác mặc y ôm mình, ngay cả đau đớn cũng quên hết.

Thẳng đến khi bị Hàn Kỳ một đường ôm vào gian phòng của mình, thả xuống giường, Kính Ảnh mới thật cẩn thận hỏi ra tiếng, “Đường chủ, sao ngươi... Ách!”

Đau nhức từ trên hai chân truyền đến, Hàn Kỳ ở trên thương thế của hắn tay bỗng dùng sức ấn xuống, Kính Ảnh đau đến không khỏi hít một hơi thật sâu.

Còn dám hỏi ta làm sao vậy? Còn không phải bị một tên gốc từ trên trời giáng xuống biến thành tâm phiền ý loạn, đêm không thể ngủ.

“Nói! Tiếp cận ta rốt cuộc có mục đích gì?” Hàn Kỳ lạnh giọng chất vấn.

“Kính Ảnh không có...” Hàn Kỳ không có giảm bớt lực đạo, ngược lại tăng thêm, Kính Ảnh đau tới cơ hồ muốn ngất đi.

“Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như thế, cố tình để ta gặp ngươi? Ngươi cho ta là người ngu ngốc sao?” Hàn Kỳ sắc mặt so với sương đêm còn lạnh hơn.

“Không phải...”

“Ngươi nếu không phải có mục đích gì, vì sao lại mặc ta đối ngươi như vậy?”

“Không phải, ta. . . ta. . . thích. . .”

“Thích gì? Yêu thích ta sao?” Hàn kỳ không phải không thấy vết thương trên người hắn, chính là chẳng biết tại sao lại không thể khống chế nổi mình, muốn hung hăng gây sức ép người này.

“Ngươi đi theo ta ngày đầu tiên liền hôn trộm ta... Ngươi không cảm thấy yêu thích của ngươi tới quá đột ngột sao?” Ác ý dùng sức ấn xuống, lãnh mất thấy miệng vết thương rạn nứt tràn ra máu tươi, nhìn thấy biểu tình người nọ bị đau lại ấn nhấn, “Như vậy ngươi còn nói ngươi yêu thích ta?”

Kính Ảnh đau suốt nửa không thể ra tiếng, nỗ lực lắc lắc đầu, “Đường chủ, ta thật sự...thật sự thích ngươi...”

“Cho dù ta đối ngươi như vậy?”

Kính Ảnh chịu đựng đau nhức miễn cưỡng ngồi dậy, kéo ống tay áo Hàn Kỳ, đáng thương nhìn y, “Đường chủ, ta thật sự thích ngươi... Ngươi tin ta...”

Hàn Kỳ bị hắn nhìn như vậy, không khỏi tâm niệm hoảng loạn. Cuối cùng chịu thua trận, giống như cam chịu mà thở dài một hơi, thừa nhận... Y mềm lòng.

Hàn Kỳ nhìn vết thương chồng chất trên hai chân Kính Ảnh, càng nhìn càng thấy chướng mắt, không nhịn được bắt đầu hối hận vì hành vi của mình.

Ngoài miệng mặc dù không thừa nhận, một lát sau, rốt cuộc vẫn là lấy thuốc bột ra, động tác thô lỗ giúp hắn rửa sạch băng bó.

Kính Ảnh ngơ ngác mặc y an bài, thâm nghĩ này cũng chuyển biến quá nhanh đi.

“Đường chủ. . .”

“Àn?” Hàn kỳ thuận miệng lên tiếng, ngay sau đó lại bỗng dừng một chút, hình như đột nhiên hiểu được chính mình đã làm việc điên rồ gì, mạnh mẽ buông Kính Ảnh ra, cúi đầu liền đi ra ngoài.

Kính Ảnh chần động, vội vàng kêu lên, “Đường chủ!”

Nhưng nghe hần gọi, Hàn Kỳ càng đi gấp hơn, sau đó chỉ nghe “Bịch” một tiếng, tức khắc đụng vào tường.

Kính Ảnh nín cười không thôi, bất đắc dĩ nói, “Đường chủ, ta vừa rồi chỉ là muốn nhắc nhở người, bên kia không có đường a.”

Hàn Kỳ phần hận tròng mắt liếc hần một cái, quần bách rời đi.

Kính Ảnh nhìn không được trộm lên cười, y thế nhưng cũng có lúc đáng yêu như thế? Rõ ràng một nam tử thành thực tuyệt không có nửa phần mềm yếu.

Bất quá, y quả nhiên đối với ta không phải là hoàn toàn không có cảm giác, nếu không như thế nào lại tâm hoảng ý loạn?

“Nhị ca, người đây là. . .” Kính Ảnh vừa vào cửa liền nhìn thấy Kính Lâm đang ngồi ở phía trước cửa sổ. . . trang điểm.

“A! Tiểu Ảnh Nhi, sao ngươi lại tới đây?” Kính Lâm cả người gần như nhào tới trên người Kính Ảnh, “Mau tới nhìn xem nhị ca hôm nay có đẹp không?”

“. . . Đẹp. . . Đẹp!” Kính Ảnh xấu hổ trả lời.

“Này, không chỉ nói miễn cưỡng như vậy thôi chứ?” Kính Lâm hờn dỗi tròng mắt liếc hần một cái. Tiếng nói này từng chữ mềm mại dịu dàng tận xương a.

Kính Ảnh nghe được đánh cái rùng mình, nhị ca hần từ trước đến nay luôn ham thích — phần nữ trang. Chẳng qua là hiện tại thế nào lại càng nghiêm túc lên thế?

“Ta nói Tiểu Ảnh Nhi, làm sao ngươi có thời gian rảnh đến nơi này? Vị kia nhà ngươi đâu?”

“Y...gần đây luôn trốn tránh ta, cho nên ta đến chỗ nào, y cũng sẽ không phát hiện.”

“Hả? Trốn ngươi? Không phải là đang lẩn trốn cái gì đi?” Kính Lâm nói trúng tim đen.

“Ai biết được? Bất quá ta làm gì đó y cũng ăn rất nhiều a!” Kính Ảnh mỉm cười.

“Nha! Kia ngươi hôm nay đến không phải chỉ vì muốn đến gặp nhị ca chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Kính Ảnh không chút khách khí phủ nhận, “Ta là nghe nói chỗ nhị ca có mật hoa tốt nhất, nghĩ đến cần một ít, A Đồng muốn ăn điểm tâm.”

“Này! Đã có chuyện cầu ta, làm gì không nói dễ nghe chút hả, giả cũng được a!”

“Cùng nhị ca sao cần khách khí như vậy, nhị ca hiểu ta nhất, không phải sao?”

“Đúng a!” Kính Lâm bất mãn kéo dài âm thanh, “Chúng ta thương ngươi a, ngươi lại đi đau người khác!”

“Ta có nhiều người quan tâm như vậy, y cũng chỉ có mỗi ta, ta đương nhiên sẽ đối y thật tốt mới được chứ!” Kính Ảnh theo lý thường đáp lời.

“Đúng rồi, Tiểu Ảnh nhi, thương thế của ngươi đỡ chưa? Ngươi không biết nhị ca có bao nhiêu đau lòng, quỳ thời gian dài như vậy.” Kính Lâm khoa trương nói.

“Đã tốt hơn rồi, a? Nhị ca làm sao ngươi cũng biết vậy?”

“Vương gia để chúng ta nghỉ nửa ngày, cho chúng ta coi chừng, sau đó hướng Vương gia báo cáo!”

“... ”

“Vương gia nói, ngày đó quá nóng, sợ nắng chiếu hư làn da, cho nên chính mình về phòng trước!”

“... ”

“Lại nói, Tiểu Ảnh Nhi hôm đó thật lợi hại, ngươi không thấy công chúa kia bị chọc tức thành bộ dạng gì nữa, thật sự là hả lòng hả dạ!”

“... ”

Vương gia a, ngài có thể rất nhàm chán hay không. Bởi vì ngài, thuộc hạ hiện tại đã không còn chút bí mật!
>>Hết chương 8 Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Cửu Chương

Kính Ảnh lấy mặt ong , chuẩn bị rời khỏi. Chợt nghe thấy thanh âm Kính Viêm từ bên ngoài truyền đến, giống như vô cùng nóng vội, còn chưa thấy người, đã nghe trước tiếng của hắn, “Nhị ca, bắt hảo! Xảy ra chuyện lớn! Hàn Kỳ kia cùng công chúa ngày mai muốn thành...hôn...!” Bất ngờ dừng nói, bởi vì khi hắn tiến vào cửa liền nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, cương nguyên tại chỗ của Kính Ảnh, Thắt ca hắn!

“Ba!” một tiếng, bình mặt ong từ trong tay Kính Ảnh rơi xuống, hương mật ngọt tràn ngập bốn phía.

“Sẽ không...” Kính Ảnh thanh âm run rẩy nói, “Y như thế nào lại đáp ứng hôn sự này chứ? Cho dù...không thích ta, cũng sẽ không thích nàng, như thế nào sẽ đáp ứng?”

“Tiểu Ảnh Nhi, người...” Kính Lâm vội vàng tiến lên nắm lấy tay hắn, chỉ thấy lạnh đến dọa người.

“Thắt ca!” Kính Viêm trong lòng vạn phần tự trách, thật cẩn thận kêu lên.

“Kính Viêm, hôn sự ngày ngày mai phải không?” Kính Ảnh đột nhiên hỏi.

“Vâng!” Kính Viêm thanh âm đã thấp đến không thấp được nữa.

“Vội vàng như vậy, rốt cuộc là công chúa kia sợ hãi đêm dài lắm mộng, hay là Hàn Kỳ lo sợ chính mình sẽ hối hận đây?”

“Tiểu Ảnh Nhi, người đang nói cái gì?” Kính Lâm không hiểu ra sao.

“Nhị ca,” Kính Ảnh xoay đầu lại nhìn hắn, “Ta không tin y sẽ thích nữ nhân kia, ta không tin y đối ta hoàn toàn không có tình ý. Y không thể cứ như vậy quên ta!”

“Người muốn làm gì?” Kính Lâm đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

“Cướp người!”

~~Đội rước dâu vạn người, thảm đỏ trải trăm dặm. Màn quốc hôn này có thể nói là rầm rộ chưa bao giờ có, hoa lệ hết mức. Đương kim thiên tử tự mình chủ hôn, vương hầu tướng quân hai nước, cung nhân nô phò, hộ vệ thân binh, ước chừng cũng đến mười vạn.

Trưởng công chúa Tang Quỳnh quốc cùng phò mã tay nắm tay đứng ở trên đài cao, giá y (đồ cưới) đỏ rực, chói lọi như nắng chiều.

Giờ lành đã đến, chỉ đợi lúc bái thiên địa, đại lễ hoàn thành. Hàn Kỳ dắt tay công chúa đang muốn đi lên tế đàn.

“Đợi một chút!” Đột nhiên, thanh âm nam tử phá không mà đến.

Mọi người đều kinh ngạc, thanh âm này giống như một đạo sấm sét, khiến Hàn Kỳ đang cố gắng duy trì tâm tình vân đạm phong thanh nhất thời sụp đổ.

Hắn, hắn thế nhưng...

Người kia, chính là Kính Ảnh, từ trong đám người chậm rãi đi ra.

Bạch y phiêu dật, y mê (tay áo) tung bay. Nhan sắc thanh lãnh, tại một mảnh hoa lệ vui mừng có vẻ phá lệ thể lương.

Kính Ảnh đứng ở trước đám người, lặng lặng ngẩng đầu nhìn nam tử đứng lặng trên đài cao, người mà hắn yêu duy nhất trong cuộc đời này.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người hắn, Kính Ảnh lại hoàn toàn không phát giác, từ trong ngực lấy ra một đai lưng màu xanh nhạt, từ từ mở miệng.

“Hàn Kỳ, ngươi còn nhớ rõ không, Bích Lăng sa này là người tự mình tặng ta, ta đáp ứng ngươi, sẽ lúc nào cũng mang trên người, đời này, nếu không bỏ mình, tuyệt không rời tay.”

Bốn phía đều xôn xao, những lời này đều làm mọi người kinh ngạc chỉ có thể trở mắt đứng nhìn.

Những lời nói như vậy kinh hãi thế tục, nguyên lai là vì vị phò mã gia ở trên đài cao kia.

Hàn Kỳ gắt gao nhìn chằm chằm cái bích lăng sa kia, mấy câu nói đó đủ nhắc lên bao sóng lớn trong lòng y.

Kính Ảnh từng bước đi tới Hàn Kỳ.

“Người đâu, ngăn hắn lại cho trẫm!” Nương theo một tiếng ra lệnh của thiên tử, mấy trăm mấy ngàn hộ vệ một loạt xông lên, một đám cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, ngăn lại đường của Kính Ảnh.

Tướng quân dẫn đầu là thân tín của công chúa, tay nắm trường kiếm, trực chỉ về phía Kính Ảnh, lớn tiếng nói, “Không thể tưởng được thị vệ Huyền Lăng vương phủ lại cùng tiểu quan thanh lâu không khác gì nhau, mưu toan dụ dỗ đương kim phò mã, làm ra chuyện trái luân thường đạo lý đến bậc này! Lớn mật cuồng đồ, người dám phạm thượng lại còn đi trái luân thường, thiên địa không thể dung! Bản tướng quân hôm nay không thể tha cho ngươi!”

Kính Ảnh nghe xong không khỏi tức giận trong lòng,

Thiên hạ rộng lớn, tứ hải bát hoang, ai lại có tư cách đến phán xét ta?

Vi phạm lễ trời cũng được, coi thường luân lý cũng thế, ta chẳng qua là yêu một người mà thôi, lại có chỗ nào sai?

Hôm nay ta nếu đã tới đây, sẽ không tính toán còn sống trở về, như vậy ta liền tùy ý mà làm cần một lần, chịu tội thiên hạ cũng không sao!

Kính Ảnh cầm chặt lấy bảo kiếm trong tay, nhắm đến phía trước, thoáng chốc dao quang kiếm ảnh, binh khí đan xen. Đối mặt hàng trăm tướng sĩ tạo thành tường thành kiên cố không thể tiến tới, hắn không lo sợ không e ngại, tựa như muốn mở một đường máu.

Hàn Kỳ bị một màn này chấn kinh... Người này, là tính muốn đem mình cướp đi sao?

Trong đầu y trống rỗng, tâm tư hỗn loạn. Thân thể lại như không chịu không chế mà phản ứng lại. Hàn Kỳ đang muốn tiến lên, đột nhiên hai chân một trận tê dại, cương nguyên tại chỗ không thể động đậy. Một cây ngân châm rất nhỏ đã đâm vào sau gáy y.

Hàn Kỳ cố sức quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn tân nương của y. Công chúa bị y nhìn đến có điểm kinh hãi, từ trước đến nay Hàn Kỳ luôn lạnh lùng đạm mạc lại cũng sẽ lộ ra sự tức giận không kiềm chế như vậy, khóe mắt như muốn nứt ra.

Hàn Kỳ cuộc đời này chưa bao giờ trải qua rung động kinh tâm động phách như thế, dưới đài cao kia, có một nam tử, vì y ngay cả tính mệnh đều không để ý.

Đúng vậy a, cho dù hắn có là võ công cái thế, nhưng làm thế nào có thể lấy một địch vạn?

Chỉ mới trong chốc lát, trên người Kính Ảnh đã đầy vết thương, đại thương tiểu thương, vô số kể. Máu tươi dần dần nhuộm đỏ y sam nguyên bản tuyết bạch, nhìn thấy mà ghê người.

Nếu không phải hoàng thượng trước đó hạ lệnh lưu hắn một mạng. Kính Ảnh chỉ sợ lúc này đã sớm mất mạng.

Một lần ngã xuống, một lần lại đứng lên. Vết kiếm lại tăng thêm, vậy mà hắn vẫn không chịu buông tha.

Hàn Kỳ vẫn không nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm Kính Ảnh. Vì cái gì? Vì cái gì vẫn không chịu buông tha?

Lúc này Kính Ảnh khí lực sớm hao hết, cơ hồ ngay cả kiếm cũng không thể cầm nổi, sống đến bây giờ đã là cực hạn. Nhưng hắn cứ lần lượt đứng lên, liềm linh đi lên phía trước, các tướng sĩ nhìn đều âm thầm kinh hãi, nắm kiếm trong tay, lại không tự chủ mà lui về phía sau.

Tướng quân dẫn đầu mắt thấy tình thế không ổn, không thể không đứng ra, chắn trước mặt Kính Ảnh, hắn cũng biết, Kính Ảnh giờ đã tới cực hạn, nếu tiếp tục tổn thương hắn, chỉ sợ không có biện pháp nói với Hoàng thượng.

Tướng quân đột nhiên rút kiếm, chỉ thẳng Kính Ảnh, kiếm hoa tung bay, nhẹ nhàng vũ động, quét qua bạch y nhiễm huyết của hắn, ngay cả vớ giày đều không buông tha. Đúng vậy, hắn chính là muốn đem quần áo hắn cắt bỏ xuống. Dùng cái này để vũ nhục hắn, khiến hắn biết khó mà lui.

Hàn Kỳ khiếp sợ nhìn hắn, nhưng không không thể động đậy.

Mà khi Huyền Lăng Vương dẫn đầu mọi người đột phá vòng vây, thẳng đến hiện trường hôn lễ, nhìn qua chính là một màn Kính Ảnh cả người đầm máu, đứng giữa mọi người bị người vạch y sam.

Phản ứng kịp thời nhất chính là Kính Lưu, y cường chế lửa giận trong lòng, phi thân lên, một phen kéo qua hồng sắc sa mạn (màn che mỏng) trước điện, hạ xuống trước người Kính Ảnh, ở trên bạch y đã bị chém rách, trong nháy mắt đem hắn quấn lại.

Hàn Kỳ bây giờ mới cảm thấy an tâm một chút, y gắt gao nhìn chăm chăm tướng quân kia, bình sinh lần đầu tiên có xúc động muốn giết người.

“Hoàng huynh, ngài không phải là đã quên năm đó đã đáp ứng thần đệ chuyện gì chứ? Không thể động tới một người Huyền Lăng phủ!” Vương gia cất cao giọng nói.

Kính Lưu muốn giúp đỡ hắn đi lên phía trước, Kính Ảnh lại chỉ lắc lắc đầu, nói, “Không sao, quãng đường còn lại, ta tự mình đi qua.”

Liên giống như lúc thường, vô luận bao nhiêu thống khổ, hắn đều lựa chọn đi từng bước đến bên người kia.

Các tướng sĩ đều hướng hai bên thối lui, Kính Ảnh chậm rãi đi về phía trước, máu tươi theo cánh tay uốn lượn rơi xuống, nhỏ giọt ở trên bậc thềm đá xanh. Kính Ảnh hai chân trần trụi, từng bước từng bước, kéo theo sợi máu đỏ thẫm thật dài, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy vạn người, gian nan mà thông thả tiêu sái đến trước mặt y, đi tới người mà hắn yêu nhất trong cuộc đời này, cự tuyệt bất luận sự giúp đỡ nào.

Rốt cuộc, hắn ngừng lại, dừng ở trước mặt Hàn Kỳ. Kính Ảnh ngẩng đầu, khẽ mỉm cười nói:

“Đường chủ... Ta muốn cho ngươi thấy! Cho dù là đứng ở trước khắp thiên hạ; cho dù ngươi sớm quên mất những chuyện của chúng ta trước đây; cho dù là phải chịu nhục nhã trước mặt mười vạn người; cho dù là chết... Ta cũng vẫn nguyện ý đem những lời này nói cho ngươi nghe, ngươi không tin, ta sẽ một lần một lần nói cho ngươi... Đường chủ... Ta yêu ngươi!”

Kính Ảnh nói xong lời này, cũng đã chống đỡ không nổi nữa, ngã quỵ xuống trước mặt Hàn Kỳ.

“Kính Ảnh!” Hàn Kỳ âm thầm vận công, bức ra ngân châm kia, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, cố gắng tự mình nuốt xuống.

Hàn Kỳ cuối cùng bất chấp tất cả, chạy vội trước mặt hắn, chỉ còn cách một bước lại ngừng lại, “Kính Ảnh, ngươi...”

Kính Ảnh ngẩng đầu, nhìn y, suy yếu cười, “Đường chủ, ngươi lấy mười lạng bạc mua ta! Ngươi đã quên sao? Ngươi không thích ta cũng không sao, cũng không thể như vậy mà thành thân, cho ta một cơ hội, cũng cho chính ngươi một cơ hội. Ta sẽ nghe lời, ngươi muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó. Ta nếu như chọc giận ngươi, ngươi liền phạt ta, được không? Chỉ cần cho ta ở lại bên cạnh ngươi... Đường chủ, ngươi thật sự, không quan tâm ta sao?”

Hàn Kỳ chấn trụ, chỉ trong nháy mắt như vậy, toàn bộ nguy trang cùng trốn tránh của y, đều sụp đổ.

Tình cảm luôn âm thầm nảy sinh trong lòng, kia kỳ thật y đã sớm hiểu rõ chỉ là không chọn đối mặt với tình cảm đó, tất cả như bài sơn đảo hải không thể ngăn cản. Lúc đó, ký ức tiềm ẩn ở sâu trong nội tâm đều cuộn cuộn cùng nhau mà ra.

Kính Ảnh còn chưa kịp phản ứng, người trước mắt đã bất thành linh phủ xuống hôn lên môi y.

Thiên hôn địa ám, Kính Ảnh đánh mất toàn bộ năng lực tự hỏi, quỳ trên mặt đất vô lực dựa vào y, ngửa đầu dồn dập thở gấp, mặc cho y không chút ôn nhu nào xâm nhập chiếm lĩnh.

Ngay tại hôn lễ của y, tại đây trước mắt vạn người, y hôn hấn.

Y muốn để tất cả mọi người chứng kiến, đây không phải là Kính Ảnh một bên tình nguyện, y cũng yêu hấn, y không thể nhẫn nhịn để Kính Ảnh một mình, một mình đối mặt toàn bộ, một người tận lực chống đỡ...

“Đường chủ, người nguyện ý, theo ta đi sao?” Kính Ảnh khí tức bất ổn, run rẩy hỏi.

“Hào... Chúng ta về nhà!”

Hàn Kỳ một phen ôm Kính Ảnh vào ngực, đứng dậy bước đi, từ đầu đến cuối, chưa từng liếc mắt nhìn qua “tân nương” một cái.

Kính Ảnh bị y ôm vào trong ngực lại có chút xấu hổ, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Hàn Kỳ nói, “Đường chủ...thả ta xuống đây đi, ta có thể đi, ta muốn...cùng người sánh bước...kề vai chiến đấu!”

Kính Ảnh thể xác và tinh thần đều mệt, hiện nay ở trong lòng Hàn Kỳ, bất giác an tâm hạ quyết tâm. Nói vừa xong, liền ngất đi.

Hàn Kỳ thương tiếc ôm hấn chặt một chút, chuẩn bị rời khỏi.

“Người không cảm thấy hấn là nên nói một lời với bản cung sao?” Thanh âm công chúa lạnh lùng từ phía sau vang lên.

Hàn Kỳ xoay người, nhìn nàng, trên mặt bình tĩnh không có nửa điểm gợn sóng, “Công chúa, hôm nay hủy hôn, là ta phụ người, người nếu muốn trách móc, cứ tìm ta là được. Chính là công chúa, người chớ quên chuyện ‘Đoạn tình đan’, việc này là vì ai mà dựng lên, công chúa trong lòng rất rõ ràng, không cần Hàn Kỳ nói thêm cái gì nữa chứ!”

“Người!” Công chúa á khẩu không trả lời được, oán hận nói, “Là ta lại không được sao? Bản cung làm sao lại kém hơn hấn, người nói đi, để bản cung tâm phục khẩu phục.”

“Được a!” Hàn Kỳ không khỏi cười ra tiếng, “Ta sẽ nói cho công chúa nghe.”

Hàn Kỳ chậm rãi mở miệng, ánh mắt dịu dàng, “Công chúa quyền cao chức trọng, nếu là muốn gặp Hàn Kỳ, chỉ cần lệnh một tiếng, Hàn Kỳ không dám không theo. Nhưng lúc ban đầu, hấn... vì được gặp mặt ta, lại tình nguyện cố ý phạm phải sai lầm, tiến Hình đường linh phạt, mỗi lần đều thành bộ dạng mình đầy thương tích cũng chỉ muốn thấy ta.”

“Người, người đã nhớ ra?” Công chúa có chút luống cuống.

Hàn Kỳ cũng không trả lời, chỉ nói tiếp, như là nói cho công chúa, cũng là nói cho mình nghe, “Ta từng thân trúng hàn độc, hấn vì ta, không ngại xa ngàn dặm, cử tử nhất sinh, tìm Xích Diễm Liên, còn phải chịu đựng suốt bảy ngày, nội tạng đều như bị thiêu đốt, như ngàn kiến cắn , thống khổ như sống không bằng chết, cho đến khi máu có thể làm thuốc... Nếu là công chúa thì sao? Ra lệnh một tiếng, nhất định sẽ có người vì ta tìm giải được đi?”

Hàn Kỳ đưa tay vuốt ve tóc Kính Ảnh, trong lòng tràn ngập thương tiếc, tiếp tục từ từ nói, “Nếu ta cùng công chúa lưỡng tình tương duyệt, nếu ta trong một đêm đem công chúa quên đến sạch sẽ, công chúa có oán hận ta hay không? Chỉ sợ còn có thể cầm tù hiếp bức Hàn Kỳ đi? Nhưng mà hấn, hấn nhưng không có nửa câu oán hận, chỉ thủ ở bên cạnh ta, hết hình mà đối tốt với ta... Từ ngày gặp ta, trên người hấn mỗi một đạo tổn thương đều là vì ta mà tạo nên. Trên đời này, chưa từng có người nào đối với ta tốt như vậy!... Nếu công chúa nói cũng có thể làm những điều đó cho Hàn Kỳ, như vậy ta nói cho công chúa biết, ta chỉ thích người nhu thuận nghe lời, công chúa từ trước đến nay kiêu ngạo, có thể nguyện đổi Hàn Kỳ ngoan ngoãn phục tùng? Có thể nguyện mỗi ngày dâng trà thêm rượu, nấu cơm trải giường?”

“Ta. . .” Công chúa nói không ra lời, bởi vì nàng đích xác làm không được.

“Trên đời này chỉ có một người đối đãi ta như thế, mà bộ dạng ngốc như vậy, một người là đủ rồi!”

“Ta hiểu rồi!” Công chúa thanh âm trầm xuống, “Ta nhận thua, ta thừa nhận ta làm không được.” Qua sau một lúc lâu, lại nói, “Hôm nay Bản cung ở trước mặt khắp thiên hạ đồng ý, sẽ không làm khó các người. Nếu không...chẳng lẽ không phải để thần dân quý quốc cảm thấy ta Tang Quỳnh quốc không có lòng khoan dung sao?... Các người, đi đi!”

“Thần tạ ơn công chúa!” Hàn Kỳ hơi thi lễ, ôm Kính Ảnh, đang lúc mọi người nhìn chăm chú xoay người rời đi.

>>Hết chương 9 Đăng bởi: admin

10. Chương 10

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

Đệ Thập Chương

Huyền Lăng Vương thấy công chúa nói như thế, cũng yên lòng. Mang theo nhóm thị vệ mỹ nam tử đặc ý ly khai.

Như thế nào không đặc ý chứ? Phò mã gia bỏ qua công chúa tôn quý xinh đẹp, lại ôm tiểu thị vệ của Huyền Lăng phủ hấn; lúc này là có bao nhiêu thể diện ở trước mặt Hoàng thượng đây.

“Vương gia, ngài nói Kính Ảnh bất tỉnh đích thực không đúng lúc, nếu hấn nghe được lời của Hàn Kỳ, không biết sẽ cảm động đến mức nào?” Kính Tuyên không khỏi có chút tiếc nuối.

“Tin ta đi, nếu Kính Ảnh tỉnh, tên kia tuyệt đối không nói nên lời đâu!” Vương gia chắc chắn nói.

Hàn Kỳ không để ý tới những người phía sau, một đường ôm Kính Ảnh một khắc cũng không rời tay. Kính Tuyên thấy y ôm lâu như vậy, muốn tiến lên hỗ trợ.

“Không cần, hấn rất nhẹ.” Nói xong lại thở dài, trầm mặc.

Đúng rồi, Kính Ảnh cũng không phải tường đồng vách sắt, hấn như vậy đợi y, hấn há lại không thương tâm sao? Cho dù nhìn qua cùng ngày thường không khác gì, nhưng tất nhiên sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, cho nên mới gây yếu đi như vậy.

Kính Ảnh trên người ngoại thương vô số kể, thân thể bị hao tổn nghiêm trọng, Kính Lăng vì để hấn được dưỡng thương tốt nhất, trong được còn bỏ thêm được mê, làm Kính Ảnh ước chừng ngủ mê ba ngày ba đêm.

Kính Ảnh an tĩnh ngủ, lông mi nhỏ dài sụp xuống, thiên chân tự nhiên. Hấn giống như hài tử ôm mền ngủ say, ngẫu nhiên chạm tới miệng vết thương liền ủy khuất ưm một tiếng, đổi một tư thế thoải mái mà ngủ, lại ngủ thật say. Mái tóc dài nhu thuận trên gối phi tán, cổ áo hơi hơi mở rộng lộ ra xương quai xanh trắng nõn. Bộ dạng an nhàn ngủ không chút đề phòng, khiến Hàn Kỳ một tác cũng không muốn rời, chỉ muốn cứ mãi nhìn hấn, không tự chủ được đưa tay vuốt ve gương mặt hấn, thần sắc đầy sủng nịch, “Đang ngủ cũng ngoan như vậy!”

Lúc Kính Lâm đến thăm hỏi vừa hay nhìn thấy bộ dạng đầy khả ái đang say ngủ của Kính Ảnh, nước miếng đều nhanh chảy xuống, hận không thể lập tức nhào tới.

Nhưng là không thể ở trước mặt Hàn Kỳ với ánh mắt lạnh thấu xương mà làm vậy, chỉ đành thành thành thật thật ngồi xuống. Trong Huyền Lăng phủ này trừ bỏ Kính Lưu ra người nào lại không sợ Hàn Kỳ? Ai

có thể bảo chứng cả đời mình không đi vào Hình đường? Đương nhiên, nếu Kính Lưu phạm lỗi, Vương gia sẽ đích thân giáo huấn.

Ánh mắt Hàn Kỳ nháy cũng không nháy dừng ở người trên giường, Kính Ảnh của y lại có dũng khí như vậy, một màn trong hôn lễ thật làm y rung động, y nghĩ, thiên hạ rộng lớn này, tứ hải bát hoang, không có ai lại nghĩ Kính Ảnh lại yêu mình đến thế.

Hàn Kỳ không khỏi cảm thấy có chút đắc ý, Kính Ảnh là của y, vĩnh viễn đều thuộc về y!

Đột nhiên, ngón tay Kính Ảnh hơi giật giật, lông mi run rẩy, tiếp đó là chậm rãi mở hai mắt ra.

“Kính Ảnh, ngươi tỉnh rồi...”

Kính Ảnh ngơ ngác nhìn y, vẻ mặt mê man, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng. Hàn Kỳ lần đầu tiên thấy hần bộ dạng mơ hồ đáng yêu như vậy, hần vẫn luôn yêu nhất Kính Ảnh lúc vô tình lộ ra mặt góc gềch, trong lòng không khỏi một trận thương tiếc.

Kính Ảnh từ từ nghĩ lại tình cảnh ngày đó... Nha, hoàng thượng cùng công chúa sẽ không làm khó Hàn Kỳ đi?

“Đường chủ, người...” Hàn Kỳ thấy hần mặt lo lắng muốn đứng dậy, vội vàng đem hần ấn xuống giường.

“Không nên cử động... Ta biết ngươi muốn hỏi điều gì... Yên tâm, ta không sao...” Nhìn thấy Kính Ảnh thở phào nhẹ nhõm một cái, Hàn Kỳ nói tiếp, “...Còn có.. Ta, đều nhớ ra rồi...”

“Đường chủ...” Kính Ảnh ngơ ngác nhìn y.

“Xuýt! Cái gì cũng đừng nói, ngươi bây giờ không thể hao tổn sức lực nữa!”

Kính Ảnh lập tức im lặng, ngoan ngoãn nằm xuống.

...

...Nhưng mà...Nhưng mà Đường chủ, ngươi có thể đừng mãi nhìn ta như vậy được không?

Hàn Kỳ canh giữ bên người hần, cũng không nói chuyện, chính là vẫn nhìn Kính Ảnh, ánh mắt kia tràn đầy ôn nhu.

Kính Ảnh bị y nhìn đến mặt cũng có chút nóng lên, càng cảm thấy không được tự nhiên. Hàn Kỳ lại hoàn toàn không phát hiện hần xấu hổ, hoặc có lẽ là cố ý làm vậy.

Ánh mắt Kính Ảnh không thể né tránh, bị y cứ như vậy chăm chú nhìn, càng ngày càng quẩn bách, càng ngày càng bối rối luống cuống.

Cuối cùng thật sự nhịn không được, đem chăn trùm cả lên người.

Hàn Kỳ thấy hành động giấu đầu hở đuôi như vậy của hần, thật sự buồn cười, đang muốn giúp hần kéo xuống, Kính Lăng liền đi tới.

“Này, làm cái gì vậy?” Hần biết Kính Ảnh đã tỉnh, cố ý tới muộn chút, để hai người bọn họ có cơ hội nói chuyện, nhưng này là tình huống gì a?

“Ngũ ca...” Kính Ảnh nghe thấy tiếng của Kính Lăng, bất đắc dĩ chui ra khỏi chăn.

Kính Lăng ngồi bên giường thay hần bắt mạch, “Ân, khôi phục cũng tốt rồi... Ta đi lấy thuốc cho người!” Nói xong đứng dậy muốn đi.

“Ngũ ca...” Kính Ảnh đưa tay kéo ống tay áo Kính Lăng, dùng ánh mắt giữ lại hần.

“Ta đi lấy!” Hàn Kỳ tựa tiểu phi tiểu liễu Kính Ảnh một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

“Người sao vậy?” Kính Lăng thập phần khó hiểu.

“Ta...ta khẩn trương... Ta không biết nên nói cái gì với y?”

“Lúc này ngươi mới biết khẩn trương? Cũng không biết là ai, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, còn dám thổ lộ... cướp chú rể người đều làm được rồi nha!”

“Người chỉ biết chế giễu ta!” Kính Ảnh bất đắc dĩ thở dài, “Đúng rồi, ta nhớ Ngũ ca có loại thuốc gọi cái gì lộ, đúng không?”

“Gọi là ‘Lan khắp lộ’, là thần dược chữa trị sẹo.”

“Đúng đúng, chính là cái đó. Ta biết nó thực trân quý, chính là Ngũ ca luôn đối ta tốt nhất, chắc là sẽ không luyến tiếc, phải hay không?”

“Người ít nịnh hót ta đi, ta chỗ nào thì đối tốt với người a?... Ồ? Người luôn không thèm để ý mấy cái này, như thế nào lúc này... Hay người là sợ Hàn Kỳ ghét bỏ người?”

Kính Ảnh cười cười, gật đầu cam chịu.

“Thật không biết phải nói gì với người đây? Nhưng hẳn là giữ lại mấy vết sẹo này, để cho y hảo mà nhớ tới người, thế mới tốt a.”

“Thế nhưng, sẽ rất khó coi.” Kính Ảnh cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Quên đi, đưa cho người là được rồi.” Kính Lăng chịu không nổi nhất là cái loại biểu cảm này.

“Cám ơn Ngũ ca.” Kính Ảnh lập tức mặt mày hớn hở, “Còn nói người đối ta không tốt?”

“Ta đây là trả lại cho người cái nhân tình.” Kính Lăng cố chấp cãi lại, “Người có biết ta trước đây thực ghét nhất là người đó. Nhưng lại cố tình trong bảy người chúng ta, võ công ta thấp nhất, mỗi lần đều là người cứu ta, cho nên lòng ta cảm thấy cảm kích thôi, đúng vậy, chính là cảm kích!”

“Được rồi!” Kính Ảnh cười nói, “Người nói sao cũng được, dù sao trong lòng ta cũng biết rõ.”

“Tốt lắm, người nghỉ ngơi đi, ta đi đây!” Kính Lăng đứng dậy muốn đi, đột nhiên nói, “À, Vương gia nói mười lăm tháng này sẽ đi săn thú ở Nại Thương sơn, vừa lúc khi đó người cũng tốt lên rồi, gọi Hàn Kỳ cùng đi đi, người khác nói, hẳn tất nhiên không chịu nghe.”

“Được, ta sẽ nói với y... Vương gia như thế nào có hứng trí như vậy?”

“Đây đều là công lao của người, người làm Hoàng thượng mất mặt mũi, Vương gia đang rất cao hứng!”

“...”

Hàn Kỳ thấy thân thể Kính Ảnh cũng tốt lên nhiều, đem hắn đến gian phòng của mình. Hiện tại Hàn Kỳ thích nhất là lúc ngủ không được liền nhìn Kính Ảnh ngủ, việc này làm y cảm thấy thực an tâm.

Đêm này, Hàn Kỳ lại ngủ không yên, dứt khoát thức dậy, lấy tay chống lên đầu, nhìn bộ dáng Kính Ảnh ngủ bên cạnh.

Không biết nhìn bao lâu, lơ mơ muốn đi vào giấc ngủ, Hàn Kỳ lại nghe được tiếng nói mê, cẩn thận nghe rõ, liền nghe thấy người bên cạnh nhẹ nhàng gọi một cái tên, “Tuyệt...Vi...”

Hàn Kỳ hai mắt mở to, buồn ngủ hoàn toàn không còn, “Tuyệt Vi...”, đây rõ ràng là tên nữ tử, nàng là ai? Chưa từng nghe qua hẳn có tỷ muội thất lạc nào, hay là tỷ nữ hầu hạ hằng ngày, cho dù có, cũng sẽ không ở trong mộng mà gọi tên nàng.

Chẳng lẽ là...Người thương ngày trước? Nếu thật sự đã là chuyện trước đây, như thế nào ngay cả trong mộng đều nhớ mãi không quên?

Một đêm này Hàn Kỳ đều không có chớp mắt, cả ngày tiếp theo cũng đều mất hồn mất vía. Muốn hỏi hẳn sao? Nếu quả nhiên là nữ tử từng yêu say đắm, chính mình sẽ làm gì? Không có lý do gì để trách hẳn, nhưng lại không có biện pháp mà không để ý.

Đang nghĩ đến xuất thần, đã thấy Kính Ảnh đẩy cửa đi vào, trong tay bưng một tách trà cùng một đĩa điểm tâm. Nghĩ đến muốn đưa cho y chút thức ăn khuya.

“Đường chủ...” Kính Ảnh dâng trà, cười nhẹ.

Hàn Kỳ lại đột nhiên cảm thấy buồn bực, cũng không nhận tách trà kia, sau một lúc lâu đột nhiên mở miệng, “Kính Ảnh, người...mấy ngày nay vẫn là...không nên ở lại đây.” Y sợ, lại từ trong miệng hắn nghe thấy cái tên kia.

Kính Ảnh lấp bắp kinh ngạc, muốn hỏi y vì sao, lại thấy y nhú chặt mày, dường như đang tức giận, liền không dám mở miệng.

Hàn Kỳ đi tới bên cửa, mở cửa, chính mình lui qua một bên, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Kính Ảnh chỉ đành ngoan ngoãn ra ngoài, đứng ở cửa tội nghiệp nhìn y.

Nhưng lúc này Hàn Kỳ làm gì có tâm tư đi chú ý tới vẻ mặt của hắn, “Ba” đóng cửa lại, dựa vào trên cửa một hơi thở dài. Kỳ thật, y không phải tức giận với hắn, chính là tự mình sinh khí.

Kính Ảnh ôm đầu gối ngồi trước cửa, có chút ủy khuất cắn môi. Bản thân lại làm sai cái gì, làm cho y tức giận sao? Chẳng lẽ là ngại mình quá quần lầy y?

Bất quá Kính Ảnh không hề nghi ngờ tình cảm y dành cho hắn. Hắn hiểu được, Hàn Kỳ sẽ không dễ dàng đồng ý, nếu có thể hứa hẹn, thì cũng sẽ không thay đổi. Y luôn là một người không giỏi biểu đạt. Cho nên, một câu thích y nói, Kính Ảnh sẽ tin.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cửa bị mở ra. Kính Ảnh từ trên đầu gối ngẩng đầu lên, thấy Hàn Kỳ, nhất thời có chút lúng túng.

“Thực, thực xin lỗi, ta không phải cố ý... Ta , ta bây giờ đi.” Nói xong vội vàng đứng dậy, liền rời khỏi.

Hàn Kỳ vốn nghĩ muốn ra ngoài hít thở không khí, yên tĩnh một chút, lại không nghĩ, hắn cứ nhiên còn ở ngoài cửa. Núp ở đây, thật cẩn thận nhìn mình. Thoạt nhìn cần bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Hàn Kỳ lập tức mềm lòng, muốn gọi lại Kính Ảnh đang rời đi, cuối cùng lại không nói ra miệng, thở dài xoay người vào phòng.

Ai ngờ ban đêm lại càng thêm khó đi vào giấc ngủ, trần trọc, vẫn luôn nghĩ tới bộ dáng mất mát lúc ly khai của Kính Ảnh.

Rất cuộc tìm nén không được, vén mền đứng dậy. Hồi gác đêm mới biết được Kính Ảnh ngủ tại gian phòng cũ ở Hình đường.

Hàn Kỳ từ từ đẩy cửa phòng ra, Kính Ảnh đang ngủ trên chiếc giường đã có phần tồi tàn. Căn phòng này nguyên là ngày ấy Hàn Kỳ mang theo Kính Ảnh từ trên chợ về, để cho hắn trụ lại đây.

Trong Hình đường chỉ có một gian trống tốt nhất, tự nhiên là dành cho A Đồng ở. Còn lại cũng chỉ có nơi này, cũng không phải Hàn Kỳ cố ý khắt khe với hắn, mà là...y còn chưa từng tới, không biết nơi này lại sơ sài như vậy.

Cửa sổ đã muốn bị hư hỏng, gió lạnh vù vù thổi vào. Giường lại vừa nhỏ lại vừa cứng, phía trên chỉ có chiếc chăn mỏng, cả người Kính Ảnh lui thành một đoàn, bọc trong chăn.

Hàn Kỳ đột nhiên cảm thấy đau lòng. Những cái này đã bị y quên đi, Kính Ảnh hẳn cứ như vậy cuộn tròn trong chăn, gió lạnh thổi, thẳng đến lúc trời sáng sao?

Lần này vẫn như vậy sao? Trong phủ phòng trống nhiều như thế, vẫn muốn ở lại đây ư?

Cho dù là như thế nào, người cũng không muốn rời khỏi ta, vẫn muốn cùng ta ở dưới một mái hiên sao?

Hàn Kỳ trong lòng một trận chua xót, chính mình vô cớ lạnh nhạt với hắn, hại hắn lại bị ủy khuất.

Hàn Kỳ đi qua, vén chăn lên, một phen ôm lấy Kính Ảnh. Động tác mạnh mẽ, lập tức liền đánh thức hắn.

“Đường chủ... người...” Kính Ảnh hoảng sợ, cứng ngắc trong lòng Hàn Kỳ không dám nhúc nhích.

“Theo ta trở về!” Hàn Kỳ rõ ràng nói.

“Người không giận ta sao?”

“Ta không giận người. Ai... Quên đi, là ta không tốt!”

Kính Ảnh thấy y chịu ôm mình, lại nói như vậy, hiển nhiên là không sinh khí. Ngắc đầu cẩn thận nhìn y, xác định y thật không có tức giận, mới cố lấy dũng khí, giống như tiểu miêu không tiếng động tựa vào.

Hàn Kỳ thở dài, Kính Ảnh hẳn, lúc đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không có sợ cái gì, như thể nào vừa ở trước mặt y, chính là một bộ phận trọng, ủy khuất cầu toàn? Y có thật sự đáng sợ như vậy?

Quên đi, quên đi, mặc kệ người kia rốt cuộc là ai. Y cũng sẽ không để ý nữa, y thực sự không nỡ làm Kính Ảnh chịu thêm nửa điểm ủy khuất.

Đảo mắt liền tới ngày mười lăm. Ngày hôm đó ánh mặt trời sáng sủa, không gió không bụi, đúng là thời điểm tốt để đi săn bắn. Đoàn người cưỡi ngựa, chậm rãi đi tới Nại Thương sơn.

“Chúng ta vì cái gì nhất định phải đi con đường này?” Kính Viêm oán hận nói, con đường này lộ trình thật dài đi.

“Tiểu tử, im lặng đi! Chỉ có con đường này không cần đi qua chợ. Chẳng lẽ ngươi muốn trở thành tiêu điểm, bị người vây xem sao?” Kính Lâm cười nói.

“Đúng thế, hiện tại chuyện Kính Ảnh cướp rể đều thành đề tài trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người rồi, ngay cả Huyền Lăng phủ chúng ta cũng đều bị nói tới.”

“Hiện tại a, tiên sinh kể chuyện cũng không nói về vương hầu tướng quân, cung đình bí sử, mới mở miệng chính là gì mà ‘Thị vệ vương phủ lấy một địch vạn, kinh thế hãi tục đoạt phu cướp người’, nói đến là khoa trương.”

“Được rồi, người nếu nói nữa, có người sẽ giận đó. Có người nổi giận, người nào đó cuộc sống sẽ không được dễ chịu đâu!”

...

Một đường cười cười nói nói chẳng mấy chốc đã tới Nại Thương sơn.

Mọi người hứng trí bừng bừng, thúc ngựa cầm cung hướng bốn phía cánh rừng tản đi. Chỉ trừ bỏ Kính Ảnh, nguyên nhân là vì A Đồng muốn xem náo nhiệt mà theo tới.

Nhưng mà A Đồng lại không thể kị mã, bên người lại không thể không có người, mang theo cậu thật sự không tiện. Mọi người lại không đành lòng đem tiểu tử khả ái nhất ở lại trong phủ, liền dẫn theo. Cho nên Kính Ảnh không có đi săn, lưu lại tại chỗ cùng cậu, thuận tiện trông mấy thứ cho mọi người.

Hàn Kỳ với săn bắn không có hứng thú gì, mới săn được hai con thỏ hoang đã cảm thấy không thú vị. Vừa đúng lúc phụ mẫu Hàn Kỳ được chôn cất tại Nại Thương sơn, nếu đã đến đây, há lại không đi tế bái chứ.

Vì thế thúc ngựa hướng tới chỗ vắng vẻ. Rất nhanh đã tới nơi, bỗng thấy có hai người cũng chạy đến nơi này, đúng là A Đồng cùng Kính Ảnh.

Hàn Kỳ xoay người xuống ngựa, cũng không có đi quấy rầy bọn họ. Chỉ đứng ở cách đó không xa nhìn, khoảng cách vừa vặn có thể nghe thấy thanh âm của cả hai.

“Tẩu tử, huynh xem, đây chính là phụ thân mẫu thân của ta a. A Đồng quả nhiên là không có tìm sai.”

“A đồng đệ thật lợi hại, nơi này đều là cây, thoát nhìn đều giống nhau, chúng ta lại không có lạc đường a.”

A đồng nghe thấy Kính Ảnh khen mình, đắc ý dắt hần đến trước mộ bìa phụ mẫu, “Phụ thân, mẫu thân, A Đồng tới thăm hai người. A Đồng còn mang tới một người người ni, đây là chị dâu của A Đồng, đối với A Đồng tốt lắm!”

Kính Ảnh nghe cậu như vậy giới thiệu mình, không khỏi có điểm xấu hổ. Nhưng vẫn là đi đến trước bia, quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái.

“Bá phụ, bá mẫu, văn bối Kính Ảnh, con là... là... ái nhân của Hàn Kỳ.” Kính Ảnh có chút khẩn trương giới thiệu mình, “...Hai người không nên tức giận, đều là con không tốt, hai người ngàn vạn lần đừng trách Hàn Kỳ. Kỳ thật ngay từ đầu, chính là con thích y trước, y còn không muốn đâu. Là con quấn quýt theo đuổi y, hai người muốn trách thì trách con là được rồi. Nói thật rằng, vì y, con cái gì cũng đều nguyện ý làm, chỉ riêng không muốn cùng y tách ra. Con biết ngài cùng bá mẫu nhất định thực tức giận, bởi vì con là nam

tử, không thể vì y sinh con đường cái, kéo dài hương hỏa. Thế nhưng, con thề, trừ bỏ việc này, con cái gì cũng có thể làm vì y. Con sẽ thay y ngăn cản mọi tai họa, con sẽ lấy hết khả năng của mình để làm y vui vẻ, con cũng sẽ chiều cổ tốt A Đồng.”

“Mẫu thân, tẩu tử đối ca ca thật sự tốt lắm, đối A Đồng cũng rất tốt. Còn có, huynh ấy làm điểm tâm so với mẫu thân làm đều ăn ngon hơn nha!”

“A Đồng, không nên nói như thế, Kính Ảnh khẳng định không có làm ngon hơn bá mẫu đâu, khẳng định không có, ha ha...” Kính Ảnh ngại ngần ngượng ngùng cười, còn nói thêm, “Bất quá, hai người yên tâm, con là nhất định chăm sóc tốt Hàn Kỳ cùng A Đồng. Con cái gì cũng đều nghe y, y muốn con làm gì con sẽ làm cái đó. Con tuyệt đối sẽ không để cho y bị lời đồn nhảm nhí, cũng sẽ không khiến Hàn Kỳ hổ thẹn... Hai người thương y như vậy, nhất định hi vọng y thật sự hạnh phúc. Thật ra, đây chính là ý nghĩa tồn tại của con. Con thề, con nhất định sẽ làm cho y hạnh phúc, y nói qua, y muốn cũng chỉ có con có thể cho y. Con sẽ luôn luôn ở bên y, bất ly bất khí.” Nghĩ nghĩ còn nói, “Kỳ thật Vương gia nhà con, chính là Tiểu Lăng tử, Hàn Kỳ nói Vương gia lúc trước cùng con chơi cùng y, hai người đều gọi người như vậy. Thực ra, người mà Vương gia thích, cũng là một nam nhân a.”

Hàn Kỳ nghe thấy có chút buồn cười, vì mong được lượng thứ, ngay cả Tiểu Lăng tử cũng dám kêu. Chẳng qua y như thế nào lại không cảm động chứ. Nhìn thấy Kính Ảnh quỳ gối trước mộ phần phụ mẫu y như vậy, thành kính cam đoan sẽ đối thật tốt với mình, lại còn vì y mà bào chữa. Hàn Kỳ đột nhiên cảm thấy, nhân sinh có được Kính Ảnh, còn gì phải đòi hỏi nữa?

Sau khi phục hồi lại tinh thần, bọn họ đã muốn đứng dậy ly khai. Hàn Kỳ nghe tiếng nói của hai người càng ngày càng xa.

“A Đồng, cảm ơn đệ vừa rồi thay ta nói tốt!” Nói xong giống như huynh đệ mà vỗ vỗ bả vai A Đồng.

“Chút lòng thành, A Đồng nói đều là lời nói thật a!” A Đồng cũng học bộ dạng Kính Ảnh vỗ vỗ hấn.

Hàn Kỳ khước miệng không tự giác mà dâng lên, Kính Ảnh của y thật sự là khả ái đi.

Hàn Kỳ cười ngựa chậm rãi đi trở về, đi không bao xa liền thấy một mình Kính Lăng kéo theo một con tiểu báo lớn, cũng đi đường này, liền chạy tới.

“Ôi chào! Hàn Kỳ? Làm sao người chỉ săn hai con thỏ, Vương gia nói người thực am hiểu cưỡi ngựa bắn cung nha.”

“Ta nghĩ các người nhất định đều bắt mấy con dã thú lớn này. Có thể lát nữa nướng dã vị, vẫn là thỏ ăn ngon.”

“...Người thật biết nghĩ lâu dài.”

“...Kính Lăng, ta muốn hỏi người, người có biết...Tuyết Vi là ai không?”

“Người không biết sao?” Kính Lăng có chút kinh ngạc, “Nàng là mẫu thân Kính Ảnh a!”

“Mẫu thân? Sao có thể? Hấn...”

“Gọi thẳng kỳ danh (tên nàng) có phải hay không?” Kính Lăng cắt ngang y, “Ban đầu chúng ta cũng rất kỳ quái, sau mới biết được nguyên nhân.”

Kính Lăng thấy y không nói gì, cứ thế giải thích, “Mẫu thân Kính Ảnh, gọi là Tuyết Vi, nguyên là nữ đạo sĩ của Bích Vân Quan, sau lại yêu một thư sinh, cũng chính là cha của hấn. Sau đó nàng liền hoàn tục, nhưng là sau khi thành thân vẫn không có con. Mẹ Kính Ảnh vốn là người tu đạo, tự nhiên tin vào mệnh lý dị thuật. Vì thế đi cầu sư phụ của nàng, sư phụ nàng nói mệnh của nàng không thể có con, đoạn nhân duyên kia đều là cưỡng cầu mà tới. Sau đó nàng nói với tướng công mà nàng yêu sâu sắc, muốn hấn tiếp tục kéo dài hương hỏa. Sư phụ nàng thấy nàng như vậy, thì cho nàng một cái phù, nói nàng dán tại phía trên phòng ngủ, không bao lâu nữa có thể có thai. Nhưng là mệnh nàng chú định không thể có con, vì thế hài tử tương lai tuyệt đối không thể gọi nàng là mẫu thân, chỉ đành gọi thẳng kỳ danh, nếu không nàng liền giảm thọ, đối với con nàng cũng có hại. Cho nên, Kính Ảnh từ nhỏ đã gọi nàng là ‘Tuyết Vi’, về sau cũng thành thói quen.”

Hàn Kỳ không nói gì, chỉ là nghĩ chính mình lại vì mẫu thân của Kính Ảnh mà ăn dấm chua mấy ngày, còn giận lây sang Kính Ảnh. Thật sự là mất thể diện mà, nhất định không thể để cho người khác biết.

>>Hết Chương 10 Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

— 0 0 0 —

Đệ Thập Nhất Chương

Hai người Kính Ảnh trở lại chỗ cũ, phát hiện Hàn Kỳ cùng Kính Lăng đã ở chỗ đó đợi, liền cười ngựa nhanh hơn một chút.

Chỉ chốc lát, nhóm người Vương gia cũng đều lần lượt thu hoạch lớn trở về, đủ loại động vật. Mọi người từ buổi sáng xuất phát, hiện giờ mặt trời chiều cũng đã nghiêng về phía tây, đương nhiên giờ bụng đói ục ục. Vội vàng đem mấy thứ sẵn được xử lý tốt, chống thêm cái giá nhóm lửa.

Chẳng qua , dĩ nhiên đều là Kính Ảnh đi làm. Hàn Kỳ từ trước đến nay mười ngón không dính nước. Vương gia lười nhác hận không thể để cho người khác dứt hần ăn. Kính Lưu muốn đi hỗ trợ, bị Vương gia một phen kéo qua, không coi ai ra gì trêu chọc. Còn mấy vị khác, trừ nghệ thật sự không dám khen tặng.

Cũng may công cụ, vật liệu, rượu ngon đều đầy đủ, Kính Ảnh làm cũng không khó khăn. Chính là lúc con thỏ thứ nhất chín, Kính Ảnh lại cảm thấy có chút lúng túng.

Trước cấp Hàn Kỳ, chỉ sợ đối Vương gia vô lễ. Nếu cấp Vương gia trước, lại sợ Hàn Kỳ không vui, hưởng hồ một mỗi một ngày, y nhất định đối bụng lắm. Hơn nữa, nếu là đưa cho Vương gia, Kính Lưu nhìn thấy cũng không tốt lắm. Lại nói bên cạnh còn có A Đồng đang tha thiết mong chờ nhìn a.

Cuối cùng Kính Ảnh chỉ có thể chia làm bốn phần, đặt ở trong chén, trước cấp cho mấy vị kia. Con thỏ thứ hai cũng nướng xong, mới đưa cho mấy người đã muốn đối đến điên rồi, nói bọn họ tự chia đi.

Sau đó Kính Ảnh lại chuyên tâm đi nướng thịt hươu. Sau khi xé thịt hảo đặt lên khay, lại nấu thêm một nồi canh thịt rắn, kết hợp với rượu ngon cống nạp của hoàng gia, đích xác làm cho người ta nhân khẩu đại động.

Chờ Kính Ảnh vội hoàn thành mấy món ngon thì đều đã bị ăn không còn nhiều, Kính Ảnh mới phát hiện đã quên lưu cho mình một phần, tất cả đã phân hết rồi.

Nếu nói là ở lúc bình thường, Hàn Kỳ chắc là sẽ không để loại chuyện này xảy ra. Y cảm thấy được chỉ có y mới có thể sai sử Kính Ảnh, người khác tuyệt đối không được. Nhưng là bây giờ, Hàn Kỳ còn đang ảo não vì mình thể nhưng ăn dấm chua của nhục mẫu, hoàn toàn không chú ý.

Kính Ảnh thấy trên khay phía trước Hàn Kỳ còn có rất nhiều, thịt hươu thịt thỏ giống như chỉ mới ăn một ít. Biết y ngày thường ăn cũng không nhiều, mình lại đưa cho y nhiều thức ăn như vậy. Cho nên an vị đến bên cạnh Hàn Kỳ, lên tiếng hỏi, “Đường chủ, người không ăn nữa sao?”

Hàn Kỳ thuận miệng “Ừ” một tiếng, chỉ thấy Kính Ảnh lập tức cầm lấy thịt hươu còn lại ngồi ăn.

Kỳ thật Kính Ảnh vốn là sức ăn cũng không ít, nhưng mà Hàn Kỳ rất ít cùng hần cùng nhau dùng cơm, cho dù cùng một chỗ, Kính Ảnh lại sợ y ghét bỏ mình, không dám ăn nhiều quá. Thế nhưng hiện tại thật sự quá đói, liền cũng bất chấp hình tượng.

Hàn Kỳ nhìn thấy hần ăn uống tốt như vậy, có chút trợn mắt há mồm. Nhịn không được đưa tay sờ sờ vào bụng Kính Ảnh, ngạc nhiên nói, “Có thể ăn thế này, sao vẫn gầy như vậy, đều ăn đi nơi nào rồi?”

Kính Ảnh lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện Hàn Kỳ đã nhìn chăm chăm hẳn hơn nửa ngày, có chút quần bách, buông thứ gì đó trong tay không dám ăn nữa.

Hàn Kỳ có chút buồn cười nhìn hẳn, biết hẳn vẫn chưa ăn no, lại nổi lên ý xấu giả bộ không biết, đem phần dư đồ đi.

Trời đã dần dần tối, mọi người cơm nước no nê, đều tự mình mang áo choàng cùng da thú trải tốt, nằm xuống đất mà ngủ. Ai nói Vương gia cuộc sống sung sướng không nên thử nghiệm một lần cảm giác “màn trời chiếu đất” chứ?

Kính Ảnh đem da thú trải tốt, kêu Hàn Kỳ qua nghỉ ngơi. Hàn Kỳ vừa mới đứng lên, đột nhiên cảm thấy mắt cá chân trái nhói một cái, không khỏi lão đảo, Kính Ảnh thấy liền vội vàng chạy qua đỡ y, gấp giọng nói, “Đường chủ, người làm sao vậy?”

“Chắc là không cẩn thận bị sái chân.” Hàn Kỳ chỉ cảm thấy hơi đau một chút, cũng không có gì đáng ngại.

Kính Ảnh lại lo lắng, đem y đỡ đến bên một tảng đá lớn ngồi xuống, nửa quỳ phía trước y, thay y cởi vớ giày, cẩn thận kiểm tra, thấy quả nhiên không có trở ngại, mới yên lòng. Sau đó nhắc chân Hàn Kỳ, nhẹ nhàng thay y xoa bóp.

Hàn Kỳ nhìn thấy hẳn cúi đầu, thần thái ôn nhu nghiêm túc, không khỏi có chút xuất thần. Kim lòng không đợi đưa tay nâng mặt Kính Ảnh lên, làm hẳn ngẩng đầu nhìn mình.

Kính Ảnh nâng đôi mắt như nước lên nhìn Hàn Kỳ, trong mắt còn chưa kịp thu lại hồi ôn nhu thương tiếc.

Hàn Kỳ nhìn hẳn, thần sắc có chút mê hoặc, “Thực cứ như vậy yêu thích ta?”

“Ân!” Kính Ảnh mím môi ngại ngần cười cười.

“Vì sao?”

Kính Ảnh lặng đi một lát, sau một lúc lâu mới nâng đôi mắt tinh lực nhìn Hàn Kỳ, bên môi chứa đựng nét cười thoáng hiện đầm ấm, chậm rãi mở miệng, “Từ lúc ta nhìn thấy người lần đầu tiên, ta không có biện pháp ngăn cản tâm của mình. Nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm, tam kiến liền hứa hẹn một đời. Có lẽ ở trong mắt người có chút vội vàng không nghiêm túc, nhưng ta, lại giống như chờ đợi ngàn năm vạn năm... Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm...” (Tình chẳng biết bắt đầu lúc nào, liền cứ thế khắc cốt ghi tâm)

Hàn Kỳ bị những lời thổ lộ rõ ràng này làm cho có điểm luống cuống. Chỉ cảm thấy người trước mắt có đôi khi vừa ngốc nghếch vừa vụng về, còn hay thẹn thùng. Lại có đôi khi so với bất kỳ ai cũng đều mạnh dạn hơn.

Đang nghĩ ngợi, Kính Ảnh đã giúp y đem vớ giày vào, đưa tay nâng y, “Đường chủ, ta đỡ người qua nghỉ ngơi...” Kỳ thật Hàn Kỳ chân cũng không có việc gì, Kính Ảnh vẫn cứ khẳng khẳng muốn giúp y.

Có điều là cũng thật có chút khoảng cách, bởi vì Kính Ảnh biết Hàn Kỳ không muốn cùng người khác quá mức thân cận. Chờ đến lúc Kính Ảnh trải tốt da thú bên cạnh, không biết thế nào, Kính Ảnh dưới chân vấp, đột nhiên ngã về phía sau, Hàn Kỳ không chú ý, cũng bị hẳn kéo ngã theo, kết cuộc ngã lên trên người Kính Ảnh.

Hàn Kỳ vừa muốn đứng lên, nhân nhi dưới thân lại vươn tay vòng qua cổ y. Hàn Kỳ kinh ngạc nhìn hẳn, Kính Ảnh lại không vội đứng dậy, ngược lại nhẹ nhàng tháo trâm cài tóc, mặc cho ngàn sợi tóc đen phi tán trên da thú tuyết trắng. Lúc này Kính Ảnh mặt nhợt nhạt như tờ, ở dưới ánh trăng có vẻ hết sức câu hồn đoạt phách. Hàn Kỳ cuống quýt xoay đầu đi.

“Đường chủ, người tại sao không nhìn ta? Chẳng lẽ ngại Kính Ảnh bộ dạng xấu xí?” Mấy câu nói vừa nhẹ vừa chậm, làm Hàn Kỳ toàn thân cứng đờ.

Kính Ảnh ôm lấy cổ y, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói, “Hơn ba tháng rồi, Đường chủ không muốn cùng ta phiên vân phúc vũ sao?”

“Kính Ảnh, người đây là?”

Hàn Kỳ hô hấp cứng lại, bỗng nghe Kính Ảnh nói tiếp, “Đường chủ, người đã hiểu rõ được tâm ý của ta, chẳng lẽ không muốn bản thân ta sao?”

Hàn Kỳ chậm chậm quay đầu lại, hứng thú nhìn hắn, “Tốt, người cũng không nên hối hận!”

Nói xong liền thân thủ giải khai vạt áo Kính Ảnh, sau đó dùng lực kéo ra, thân thể thon dài mềm mại của Kính Ảnh liền bại lộ trong không khí. “Lan Khấp lộ” quả nhiên là thần dược, không quá nửa tháng, những vết sẹo xấu xí trên người Kính Ảnh đều biến mất, da thịt trắng nõn trơn bóng dưới ánh trăng tản ra quang mang ôn nhu.

Kính Ảnh có chút khấn trương, da thịt lộ ra trong không khí hơi hơi phát run.

Vẫn là sợ rồi sao, Kính Ảnh?

Cho dù như vậy cũng đừng cảm quyến rũ ta, cho dù như vậy cũng không chút cự tuyệt, thuyết phục chính mình hầu hạ dưới thân một nam nhân khác. Kỳ thật vẫn là sợ a?

Ai ngờ nghe thấy người dưới thân nhẹ nói, “Đường chủ... quả nhiên vẫn là ghét bỏ Kính Ảnh sao?” Dứt lời, còn cắn cắn môi, một bộ dạng đầy ủy khuất. Thấy hắn như vậy, Hàn Kỳ thế nào còn nhìn được?

“Đây chính là người tự chuốc lấy, ta sẽ không hạ thủ lưu tình” Hàn kỳ hung hăng nói.

Kính Ảnh đôi mắt mông lung mang theo hơi nước nhìn y, “Đường chủ, muốn như thế nào đều được, Kính Ảnh đều chấp nhận.” Thanh âm khinh nhu, cùng với tư thế nhu thuận, không thể nghi ngờ là có bao nhiêu hấp dẫn, khiến khẩu khí của Hàn Kỳ không tự giác trở nên ác liệt hơn, dữ tợn nói, “Không được lộn xộn!”

Kính Ảnh co rúm lại một chút, không dám cử động nữa, thuận theo nằm dưới thân Hàn Kỳ, ngoan ngoãn vạ phần vì y mở rộng thân thể. Cắn môi, một bộ dáng mặc quân đến hải.

Hàn Kỳ làm sao còn nhẫn nại được, qua loa thay hắn khuếch trương một chút, liền mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Kính Ảnh, dương cương đang vận sức chờ phát động thẳng hướng mà vào, một lần đâm tới.

“Ách...” Thống khổ xỏ xuyên qua thân thể quen thuộc như tê liệt kia, khiến Kính Ảnh nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn. Luống cuống nắm chặt tấm da thú dưới thân.

Mặc dù như vậy, Kính Ảnh cũng không có phản kháng, đôi tay bám víu ở trên vai hàn Kỳ thủy chung không có nửa điểm chống cự.

Trong không khí có mùi hoa Xích Diễm Liên nhàn nhạt tràn ngập.

“Lại chạy máu?” Hàn Kỳ có chút ảo não, chậm lại tốc độ trêu tống, lại cúi xuống hôn lên môi Kính Ảnh như vô về. Đợi cho đau đớn dịu đi một ít, mới lại bắt đầu rong ruổi.

“Đường chủ...” Kính Ảnh lúc này đau nhức tê liệt cũng dần dần trào ra khoái cảm, dần dần ý loạn tình mê, kìm lòng không được gọi Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ bây giờ không còn như ngày thường lạnh lùng lãnh đạm, lại có thêm một phần tà mị. Khóe miệng nhếch lên, hít lại hai mắt, tràn ngập tính cách xâm lược dọa người.

“Ân. . . A. . . A. . . Đường chủ. . . Chậm, chậm một chút. . . Ta xin người. . .” Kính Ảnh ở trước thế công mãnh liệt của Hàn Kỳ, nhịn không được cầu xin tha thứ.

“Như vậy sao được? Chính là người nói, ta muốn thế nào đều được mà.” Hàn Kỳ cười tà, tiếp tục trên người Kính Ảnh công thành đoạt đất.

Kính Ảnh không dám nói nữa, chỉ có thể ôm Hàn Kỳ thật chặt, một lần một lần gọi y.

Tương ái như hoan, huyết cốt giao triền...

Đêm hôm đó, Hàn Kỳ cùng hắn triền miên mấy lần, còn buộc Kính Ảnh dùng các loại tư thế xấu hổ ở dưới thân y thừa hoan. Chỉ vì nhìn hắn bộ dạng then thùng khó chịu nổi lại vô cùng thuận theo, quả nhiên là hứng thú ác liệt.

Thẳng đến khi Kính Ảnh bị y gây sức éo đến không còn nửa điểm khí lực nữa, mới bằng lòng buông tha hắn.

“Ta có hay không nói qua, luôn luôn thực thích, bộ dạng lúc Kính Ảnh nhìn ta?” Hàn Kỳ thấp giọng ở bên tai người trong ngực nhẹ nhàng nói.

Nghe Hàn Kỳ cùng hắn nói chuyện, Kính Ảnh mí mắt đang bắt đầu buồn ngủ nhìn y, “Bộ dáng gì a?” Kính Ảnh rất tò mò chính mình trong mắt y là dạng gì nha.

Hàn Kỳ cười khẽ vuốt ve mái tóc dài mềm mại của hắn, “Người nha, luôn như vậy lúng ta lúng túng nhìn ta, mang theo điểm vô tội, giống như sợ bản thân làm sai chuyện gì... Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt người như thế, ta sẽ nhịn không được muốn khi dễ người... Chỉ muốn thấy bộ dạng Kính Ảnh cúi đầu đáng thương, ta đã cảm thấy hưng phấn, sau đó liền nhẫn không nổi mà ngày càng muốn khi dễ người nhiều hơn...”

“A?” Kính Ảnh ngờ ngác nhìn y, hiển nhiên không dự đoán được y có thể nói như vậy, cái này nói hắn trả lời thế nào?

Hàn Kỳ thấy dạng ngốc lảng của hắn, không khỏi cười “Xùy” một tiếng, nghiêng ngẫm nhìn hắn.

Kính Ảnh bất đắc dĩ, nghĩ người này làm sao càng ngày càng thích trêu đùa hắn vậy chứ?

Hàn Kỳ cười đem hắn ôm vào trong lòng, “Yên tâm, cho dù muốn khi dễ, ta cũng chỉ khi dễ một mình người!”

Đây đại khái là lời nói diễm ngôn mật ngữ duy nhất mà Hàn Kỳ nói được. Kính Ảnh nghe, lại lộ ra bộ dáng như muốn khóc. Bởi vì cảm động mà ánh mắt mờ mờ, thật giống như nai con.

Hàn Kỳ thâm nghĩ, chả lẽ trước kia đem hắn khi dễ thật lợi hại sao? Liền một câu như vậy đã khiến hắn cảm động thành thế?

“Đứa ngốc!” Hàn Kỳ ôm chặt hắn, Kính Ảnh hắn lúc nào cũng dễ dàng thỏa mãn như vậy, mà những thứ chính mình trao cho hắn lại quá ít.

Bất quá không sao, tựa như theo lời người nọ. Mình muốn, cũng chỉ có hắn mới có thể cho.

Trái lại cũng giống như thế.

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm...

>>Toàn văn hoàn Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Kính Ảnh tình duyên

Tác giả: Mạt Tiêm Thù

Dịch & Edit: QT & Tiểu Hồng

—— 0 0 0 ——

100 câu hỏi hướng đôi phu phu!

~※

1. Xin hỏi tên của ngài là?

Kỳ: Hàn Kỳ.

Ảnh: ta gọi là Kính Ảnh.

Mạt Mạt: Tiểu Ảnh người họ gì a?

Ảnh: (ngượng ngùng) Đường chủ họ gì, ta sẽ họ đó. . .

Mạt Mạt: >___)

Ảnh: nga, đã biết. . . Chính là mùa này không có lá sen tươi, làm nhân hạt thông thanh duẩn được không?

Kỳ: được!

Mặt Mặt: . . . Rất không lãng mạn a. . .

=====

vậy chính thức tạm biệt cặp đôi Hàn Kỳ – Kính Ảnh ở đây. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ^.^ Đăng bởi:
admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-anh-tinh-duyen>